

Al onze abonné's zijn GRATIS verzekerd tegen ongelukken (12000, 1600, 1300, 160, 130). Niet alleen bij ongelukken die voortvloeien uit 'n ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken, VAN WELKEN AARD OOK, uitgezonderd de gevallen, die wij ons hebben voorbehouden zooals vermeld in onze voor alle abonné's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden.

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

5DE JAARGANG No. 1

LOSSE NUMMERS 15 cts.

VRIJDAG 1 JANUARI 1926

ABONNEMENTSPRIJS:
PER WEEK 12½ CENT; PER KWARTAL f1.62½, BIJ VOORUIT-
BETALING (PER POST f1.75) • VOOR HET BUITENLAND:
• PORTO EXTRA • LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
• TELEFOON 43304 •

VOOR ADVERTENTIËN
WENDE MEN ZICH TOT WERFKRACHT, INSTITUUT VOOR
COMMERCIEËLE PROPAGANDA MAURITADE 39, DEN
• HAAG, OF TOT DE ADMINISTRATIE VAN DIT BLAD. •

HAUST BESCHUIT EN HAUST ONTBIJTKOEK

DE HEERLIJKE SAAK VERRAADT: EEN „KONINKLIJK” FABRIKAAT

GEMENGD NIEUWS

Maandag werd het Gemeenlandshuis voor Noord-Hollands Noorderkwartier te Alkmaar officieel in gebruik genomen. Links: Het gebouw, dat wij vroeger reeds eenmaal reproduceerden, naar aanleiding van het gemopper, ontstaan door de hooge koopsom van het gebouw; rechts: De officiële personen bij de plechtigheid te Alkmaar.

Van den voetbalwedstrijd „Oosterpark“-„Groot Rotterdam“, die door „Groot Rotterdam“ met 3-8 werd verloren, waardoor zij de medalje verloren. door „De Stad Amsterdam“ als troostprijs voor den verliezer uitgelooft. Links: Voor het Groot Rotterdam doel; rechts: De beide spelers.

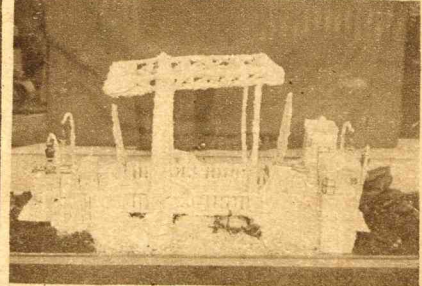

De cabaretclub „De Cirkel“ die Zondag een matinee gaf in het observatiehuis aan het Cremersplein. In het midden de heer Pieterse, directeur van het observatorium.

Van den congres van het N.A.S., in het Y-paviljoen, waar ook een aantal Russen aanwezig waren. Zittend van links naar rechts: Brandsteder, C. A. de Klerk, Th. J. van Dissel, H. Sneevliet, Zoesenko kapitein Rosa Luxemburg, Racamond, Engelsman, C. Kitz.

Een autobus die bij De Zilk in de Zilkervaart gereden is. Midden: Naar aanleiding van het 12½-jarig bestaan der Haarlemsche Reddingsbrigade, hier een kiekje van 't bestuur en de feestcommissie.

De slager Bruinstings te Buiksloot, had met de Kerstdagen in zijn etalage een van reuzel vervaardigde kopie tentoongesteld van de groote ophaalbrug, die dezen zomer over 't N.H. kanaal is geopend.

Tengevolge van den aanhoudenden N.W. wind is het water in den Amstel zóó gestegen, dat het buiten de oevers is gekomen. Hoe het water buiten de oevers trad en hoe men het door zakken zand trachtte tegen te houden, ziet men uit onze foto's.

DE GOUDEN ROOS

DOOR FRED. M. WHYTE

No. 7

„Ik kan gelooven, dat u in deze streek zijt gekomen, zonder te weten, dat uw oom hier woonde. Ik wil óók gelooven, dat er in het verleden tusschen u en uw oom iets onaangenaams is voorgevallen, waarbij uw oom zich in de beoordeeling van uw karakter ernstig heeft vergist. Maar om mij *dit* te willen doen gelooven. . . U ziet zelf, dat de plant van mijn oom verdwenen is, en zelf hebt u gezegd, dat u arm zijt. Ik kan mij voorstellen hoe sterk de bekoring was, temeer omdat ik weet, welk een harstochtelijk bloemenliefhebber u zijt. Breng ze terug — vóór het te laat is! Ik zal alles vergeven en vergeten, ik wil trachten, mij steeds te herinneren dat de beproeving zwaar voor u was en dat mijn oom zich tegenover u misschien niet zoo heeft gedragen als hij had moeten doen. Omdat ik zelf zooveel gebreken heb, tracht ik die van anderen altijd zooveel mogelijk te verdragen.”

Mary's stem klonk zacht, bijna teeder, en er lag een smeekende uitdrukking in haar oogen. In gewone omstandigheden zou Lethbridge misschien geaarzeld hebben. Wie weet, welke dwaasheden hij dan nog zou hebben uitgehaald! Hij wist dat de Gouden Roos door het een of ander misdadig individu gestolen was, en als hij zijn plant niet had vernietigd, zou hij misschien er nog toe gekomen zijn, die voor de gestolen plant van Jasper Payn in de plaats te stellen en voor altijd te worden aangezien als een bedrieger en een dief. Nu voelde hij een vage spijt, dat hij zijn plant had vernietigd; het zou een troost voor hem zijn geweest, het verloren fortuin in het huis van Jasper Payn terug te brengen en in stilte te blijven lijden onder Mary's meening over zijn gedrag.

Welk een sentimentele dwaasheid! John Lethbridge moest nog tot het besef komen, hoezeer hij dit groote, bleeke meisje met de wondermooie oogen en de smeekende uitdrukking op het gelaat liefhad. Maar zijn plant was nu eenmaal vernietigd, en er bestond dus niet de richting voor hem niet de geringste hoop.

„U zijt buitengewoon goed,” zeide hij. „Zelfs als ik de eerlooze schurk ware waarvoor u mij aanziet, dan nog zou ik u dankbaar moeten zijn voor de gelegenheid die u mij wilt geven om het onrecht dat ik volgens u zou hebben begaan, te herstellen. Maar al is het ook nóg zoo buitengewoon, de samenloop van omstandigheden is niettemin een vaststaand feit. Wij beiden, mijn oom en ik, ontdekten het geheim van de Gouden Roos terzelfder tijd, en beiden zwegen we over onze vinding. Toen ik dezen avond in het huis van mijn oom kwam, had ik er geen flauw vermoeden van, wat ik daar zou zien. Mijn plan was, de Gouden Roos te bewaren totdat ik in staat zou zijn, ze op de markt te brengen. Ik verwachtte, er een vermogen mee te zullen verdienen. Reeds veel eerder had ik mijn ontdekking wereldkundig kunnen maken, maar dan zou ze mij niet genoeg geld hebben opgeleverd. En intusschen wist ik niet, hoe ik aan geld moest komen om te leven! Als u dezen avond niet in mijn broeikas waart gekomen, zou ik nu nog voortleven in het geruststellende bewustzijn, dat ik roem en een groot vermogen had staan in een hoekje van mijn broeikas. Het is ook wel vreemd, dat ik u voor een dief hield, toen ik uw aanwezigheid bemerkte. Reeds dagenlang zwerft er iemand bij mij in de omgeving rond, en ik heb in den tuin reeds voetsporen gevonden. Het waren indrukken van een kleinen voet, blijkbaar gestoken in een dunnen schoen met hooge hakken. Toen ik u zag, scheen het mij in de eerste oogenblikken toe, dat ik mijn geheimzinnigen bespieder had betrapt.”

„Maar ik was het niet!” riep het jonge meisje ontsteld uit.

„Dat weet ik. Zoodra ik uw gezicht zag, begreep ik dat u geen spion waart. Ik oordeelde uitsluitend naar de trekken van uw gelaat en de onschuldige

uitdrukking in uw oogen. Welnu, komt het u voor, dat mijn gezicht den indruk maakt, dat van een dief te zijn?”

„O neen,” antwoordde Mary zonder eenige aarzeling. „Ik begrijp wat u bedoelt, en u maakt mij beschaamd. En toch, als ik aan uw verhaal denk, dat ongeloofelijke verhaal, dan word ik ondanks mijn intuïtie. . .”

„O, praat mij niet van vrouwelijke intuïtie,” viel Lethbridge haar ongeduldig in de rede. „Daarvan kan men in elk boek iets anders lezen. Maar ik moet kalm blijven, want ik verkeer in groot gevaar. U slaat geen geloof aan mijn verhaal over de Gouden Roos, en de inspecteur doet het evenmin. Ik zou trouwens niet weten, hoe een buitenstaander, die zijn verstand alleen en niet zijn gevoel laat spreken, het zou kunnen gelooven. In zulke omstandigheden zou ik zelf óók twijfelen. En het zou precies hetzelfde zijn geweest, als mijn oom mij de Gouden Roos niet had laten zien. Ik zou er dan niet over gesproken hebben, maar u

bestond. Zelfs ten koste van het verlies van al mijn hoop op de toekomst wilde ik zwijgen. Voor geen enkel oogenblik zou ik nogmaals een verdenking willen dragen als die waarvan ik reeds eenmaal het slachtoffer werd.”

„Maar dat is zuivere romantiek!” riep Mary uit. „Dat weet ik wel. Maar de romantiek is het zout des levens. Als ik mijn vroegere positie had behouden, zou men mij nooit meer gevraagd hebben, hier terug te komen. Voordat ik u ontmoette, had mij dat niets kunnen schelen. Maar nu ik u ken, zijn vele dingen veranderd. Ik weet wel dat dit zeer vrijmoedig gesproken is, maar aangezien u in familie-relatie staat tot Jasper Payn —”

Lethbridge hield plotseling op. Hij had zich bijna verraden! Maar hij kon, hij wilde dit meisje niet zeggen, waarom hij eigenlijk de Gouden Roos had vernietigd. Dat hij na rijp beraad het offer om harentwil had gebracht, moest geheim blijven. Er zou wellicht nog eens een dag komen waarop zij het zou mogen weten, maar nu althans nog niet.

Bovendien zou zij misschien nóg wel twijfelen, als hij haar de volle waarheid vertelde. En zijn gevoelens waren reeds bitter genoeg!

„Ga voort,” zeide Mary zacht, „ga voort.”

„Er valt niets meer te zeggen,” antwoordde Lethbridge moedeloos. „Ik geloof zelfs, dat ik reeds teveel heb gezegd. Er was nog een andere reden, waarom ik de Gouden Roos heb vernietigd, maar mij dunkt dat ik u reeds genoeg heb gezegd.”

„In uw eigen belang zou ik gaarne alles willen hooren,” zeide Mary.

Er klonk iets smeekends in haar stem, maar Lethbridge bleef daarvoor opzettelijk doof. Het onderhoud werd pijnlijk, en de jonge man zocht naar een voorwendsel om er een einde aan te maken. Op dat oogenblik kwam Wilkinson binnen door de opening, die Payn's aanvaller bij zijn vlucht had gemaakt. De inspecteur had een klein voorwerp in de hand, en op zijn gelaat lag een uitdrukking, die bewees dat hij over zichzelf tevreden was. Hij stond op het punt, tot Lethbridge toe

woord te richten, toen hij Mary Grover bemerkte.

XI

EEN LICHTSTRAAL.

„Neem mij niet kwalijk,” zeide hij, „herinnerde bridge, „ik dacht dat u alleen waart.” „Ionale fees- „Ik ga juist weg,” zeide Mary Grover op 363 waren toon. „Meneer Lethbridge en ik spraken rinnering over de geheimzinnige geschiedenis. Hij hening van natuurlijk reeds verteld, dat hij een neef van de heer Payn is. Ik moest de heeren nu maar liever alleen laten. Goeden nacht!”

Zij scheen eerst Lethbridge de hand te willen toesteken, maar veranderde blijkbaar van besluit en verliet met een knikje de broeikas. Eigenlijk speet het den jongen man niet, dat zij heenging, want hun onderhoud was pijnlijk geweest voor beiden. Het bittere gevoel, dat het meisje geen woord geloofde van wat hij haar had verteld, bleef bij hem overheerschen, en daarom was het een verlichting voor hem, weer met een man als Wilkinson te kunnen praten.

„Hebt u iets gevonden?” vroeg hij, meer om iets te zeggen, dan omdat hij dit werkelijk verwachtte. „Eenig spoor van den misdadiger? Verondersteld natuurlijk, dat u wilt toegeven, dat ik het niet kan zijn.”

Wilkinson glimlachte geheimzinnig.

„Men kan nooit weten,” zeide hij. „In een beroep als het mijne moet men erop bedacht zijn, dat kleinigheden de mooiste theorie dikwijls omverwerpen. Het eenige wat wij zeker weten is, dat de Gouden Roos van Jasper Payn gestolen is en dat de dief den ouden heer bijna vermoordde bij zijn poging om met den buit te ontkomen. Ik ben maar al te blij, te kunnen constateren, dat er eenige punten in uw voordeel zijn. Een daarvan,

ONZE KINDEREN. — AAN DEN MAALTIJD. — KIJK ZE SMULLEN!

en wel het voornaamste, is het onweersprekbaar feit, dat een poging is gedaan om den ouden man te bestelen, voordat u ten tooneele verscheen. Dat gat ginds in de ruiten van de broeikas is de sterkste getuige in uw voordeel."

"Werkelijk?" vroeg Lethbridge eenigszins spottend. "Maar u zoudt die getuige gemakkelijk waardeeloos kunnen maken. U behoeft slechts aan te nemen, dat ik een medeplichtige had gehad, en dat prachtige alibi is niets meer waard! Bovendien hebt u alleen mijn woord voor het feit, dat ik niet wist, dat mijn oom hier in de omgeving woont. Niettegenstaande alles wat u weet, kan ik wel gedurende maanden en maanden mijn oom hebben bespionneerd. Maar enfin, daarover gaat het nu niet. Hebt u iets ontdekt? Ik zag dat u iets op raapte, toen u zoeven heenging, en nu hebt u weer iets anders in uw hand. In fantastische detective romans vinden de scherpzinnigste speurders op deze wijze dikwerf den sleutel van de moeilijkste geheimen."

"Menig schertsend of fantastisch woord bevat toch wel waarheid," zei Wilkinson onverstoort. "Er is geen reden, waarom ik u niet zou zeggen, wat ik gevonden heb. Ziehier het eerste voorwerp, dat ik opgeraapt heb, toen ik de broeikas verliet. Het is niet groot, en het zegt ons, althans op het oogenblik, niet veel, maar menigmaal heeft een kleinigheid als dit geleid tot de ontdekking van een misdaad. Bekijk het zelf maar eens en zie of u er iets uit kunt opmaken."

Wilkinson haalde zijn portefeuille uit den zak en nam daaruit een klein, langwerpig stukje zijdeachtig papier, bijna doorzichtig en van een flauwgele tint. Het papier was ook op een eigenaardige manier geribd, en aan een kant eenigszins ongelijk, ongeveer zooals men dat bij een bankbiljet ziet.

"Het zegt mij niet veel," bekende Lethbridge, nadat hij het papier onderzoekend had bekeken. "Als ik moest raden wat het is, zou ik zeggen: sigarettenpapier. Echter niet van het soort, dat hier in het land gewoonlijk wordt gebruikt. Ik heb dat papier wel in Spanje gezien. De Spanjaarden zijn deskundigen in het vak en maken de randen van het papier nooit vochtig. Heb ik gelijk?"

"Met uw eerste veronderstelling geheel, met de tweede gedeeltelijk," antwoordde Wilkinson tevreden. "Of laat ik liever zeggen: met de tweede zijt ge niet volledig. Het is in elk geval sigarettenpapier, gemaakt van maisbladeren. Alleen een zeer geoeftend en kundig sigarettenmaker zal het kunnen gebruiken zonder tabak te morsen. Ik denk dat er in Engeland niemand is, die dit papier gebruikt. Verder heb ik ontdekt, dat dit soort papier niet alleen in Spanje, maar ook in het verdere Oosten, tot in Perzië en Noord-Indië toe, wordt gebruikt."

Nu zult u weten, dat in dit gebied ook de geheele vallei van Kashmir ligt, vanwaar die heerlijke den Roos oorspronkelijk afkomstig is. Op het van bloemen en planten, dus ook van rozen, achter wel meer weten dan ik. Zoudt u mij fort kunnen vertellen wat eigenlijk de ge is van de Gouden Roos, mijnheer Lethbridge in het verre Oosten vroeger misschien "gig" bloem geweest? Was het verboden, te voeren naar het buitenland? Zou het in id als een misdaad zijn beschouwd, de roos er de grenzen van het land te smokkelen?"

Lethbridge kon zich niet verzetten tegen de belangstelling, die de vragen van den inspecteur in hem opwekten. Hij begon in te zien, dat hij in aanraking was gekomen met een man met een scherp verstand en zeer origineele werk-methode. Afgezien van zijn kennis van bloemen en planten, waren de vragen van Wilkinson toch wel belangwekkend.

"Ik mag u wel gelukwenschen met het bezit van een vruchtbaar verbeeldingskracht," zeide Lethbridge. "U hebt bovendien groot gelijk. In vroeger tijd waren de bloemenkweekers in de Vallei van Kash-

Het kleine Mosterdzaadje

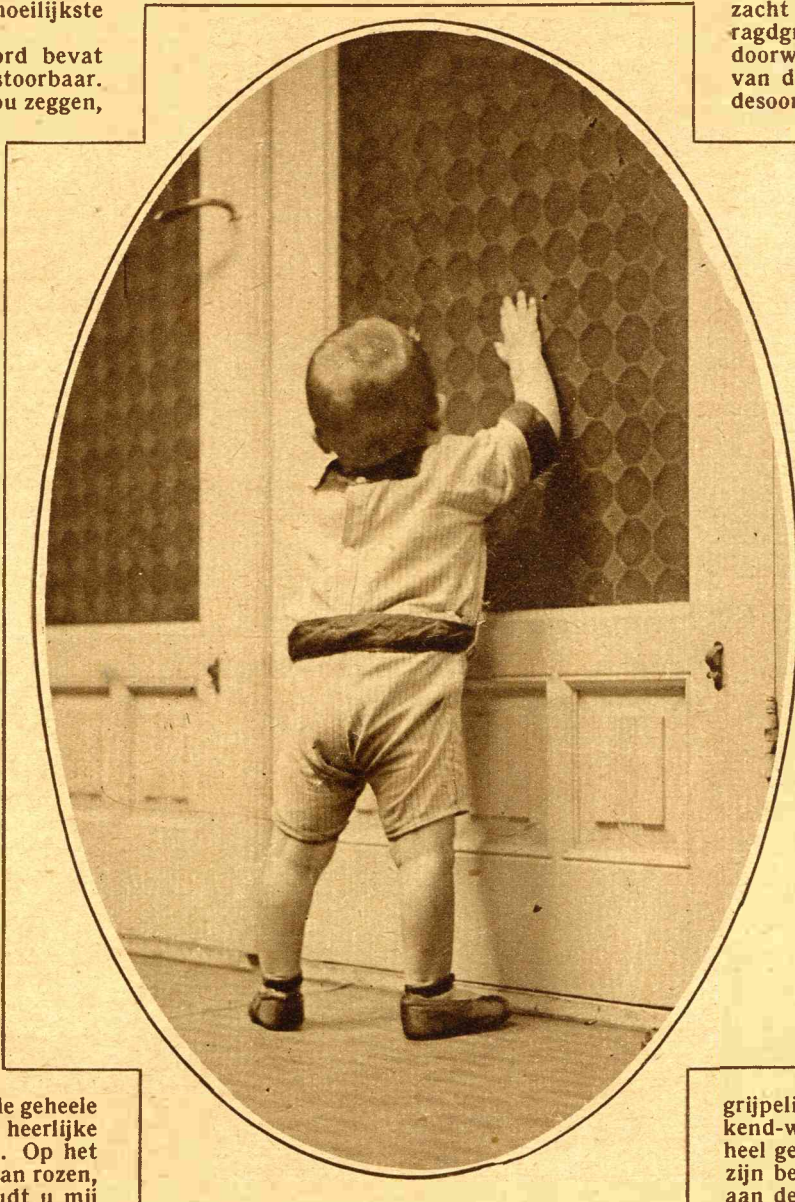
brengt de Wereld in Uw huis!

HOE?

Zendt deze annonce franco, als drukwerk, met duidelijke opgave van Uw naam en adres, aan Van Rijn's Mosterdfabriek te Utrecht en U ontvangt kosteloos alle inlichtingen.

H.H.H.

mir er tot jaloerschheid toe op bedacht, hunne producten uit handen van vreemdelingen te houden. Ik kan u wel eenige oude boeken ter lezing geven, waarin u alles kunt vinden wat u wilt weten. U zult daarin ook lezen, dat de Gouden Roos

ONZE KINDEREN.

Broer wil den tuin in. Hij beseft nog niet, dat het 's-winters beter binnen is.

in de oogen van de inwoners van Kashmir een zeer hooge waarde bezat. Zij zouden voor niets zijn teruggedeinsd, om het verlies van zelfs maar één enkele bloem te voorkomen. Het is mogelijk, dat in eenige Perzische tuinen, toebehorend aan voorname lieden in dat land, de Gouden Roos nog steeds voorkomt, maar zekerheid daaromtrent heb ik niet. Het is verder óók mogelijk, dat voor een Engelschman het bezit van de Gouden Roos groote moeilijkheden en zelfs gevaar kan opleveren. Maar voor het oogenblik valt dat punt natuurlijk buiten het terrein van uwe onderzoekingen."

"Daarvan ben ik nog niet zoo zeker," antwoordde Wilkinson. "Maar in elk geval is hier iemand geweest, die gewoon is, sigarettenpapier van een zeer Oostersch soort te gebruiken. De eerste of de tweede aanvaller dus heeft hier dat papiertje laten vallen, en daarom is het niet onredelijk, aan te nemen dat iemand, geboren en getogen Oosterling, geweest is waar hij geen recht had te komen en ik zal dus moeten onderzoeken of in den laatsten tijd een vreemdeling hier in de omgeving is geweest. Dit is echter niet mijn eenige ontdekking. Kijk hier eens naar. Dit hing in een struik, die in den tuin staat. Wat dunkt u daarvan?"

Lethbridge nam het voorwerp aan, dat Wilkinson hem gaf en legde het op den palm van zijn hand. Het was een afgescheurd stukje zijde van ongeveer twintig centimeter. Het kon een gedeelte van een turban of ook wel van een fijn zijden zakdoekje zijn. De zijde was buitengewoon zacht en van zeldzaam fijne kwaliteit, diep smaragdgroen van kleur en met dunne gouden draden doorweven. En kon over de kostbare kwaliteit van die stof geen twijfel bestaan. Het was een zijdesoort, die zelden of nooit in Engeland wordt gevonden.

"Dat is buitengewoon mooi en opvallend," meende Lethbridge.

"Inderdaad," stemde Wilkinson toe. "En ge zult mij wel niet voor een fantast uitmaken, als ik zeg dat dit stukje zijde in meer dan een opzicht tot mijn verbeelding spreekt. Ik vond het toch zeer toevallig aan den tak van den struik gehangen. Het versterkt mijn vermoeden, dat de een of andere vreemdeling in deze geheimzinnige zaak de hand in het spel heeft gehad. Aanvankelijk meende ik, dat het misschien een zeeman kon zijn geweest, maar zeelieden zijn niet gewoon, kledingstukken of zakdoeken te dragen, vervaardigd van deze soort zijde. Alleen 'n zeer rijk man kan zich de weelde veroorloven. Het schijnt mij toe, dat de zaak ingewikkelder wordt, mijnheer Lethbridge. En hoe verder wij komen, des te aantrekkelijker wordt ze ook voor mij."

"Is er nog iets anders?" vroeg Lethbridge belangstellend. "Neen, voor het oogenblik niet. Maar ik ben dan ook voorloopig tevreden. Als er zich nog iets anders mocht voordoen, zal ik het u laten weten. Het is reeds laat, en ik ben niet van plan, nu nog verdere stappen te doen. Hoor ik het daar niet twee uur slaan?"

Lethbridge bemerkte tot zijn verbazing, dat de inspecteur gelijk had. Er was niets, waarop hij nu nog behoefde te wachten, en tengevolge van de opwindende gebeurtenissen van den vorigen avond was de jonge man zeer vermoeid. Hij wandelde langzaam naar zijn huis.

Hoe langer hij over de geheimzinnige geschiedenis nadacht, des te onbegrijpelijker scheen ze hem toe. Het was een drukkend-warme nacht, waardoor Lethbridge in het geheel geen lust gevoelde, zich te haasten. Toen hij zijn bescheiden woning bereikte, verscheen dan ook aan den oostelijken horizon reeds een flauwe lichtstreep, die de nadering van den nieuwen dag aankondigde.

Plotseling meende Lethbridge de omtrekken van een menschelijke gestalte te zien; aanvankelijk schreef hij dit toe aan zijn opgewonden verbeelding, maar toen hij een oogenblik later een tak hoorde breken met het knappend geluid van een revolver-schot, wist hij, dat hij zich toch niet had vergist.

Hij sprong terstond vooruit en week toen naar rechts af, om den indringer, die alleen door een met klimplanten overgroeide poort kon ontvluchten, den pas af te snijden. Misschien was dat wel de geheimzinnige bezoeker met de kleine oeten en fijne leeren schoentjes, die reeds eenigen tijd in de omgeving had rondgezworven.

Lethbridge had nauwelijks tijd genoeg om den uitgang van de poort te bereiken voordat de kleine, slanke gestalte kwam aangerend. Terwijl hij naar voren stapte om den indringer tegen te houden, schoot een smalle, kleine maar gespierde hand naar voren en greep Lethbridge bij de keel met een kracht en hevigheid, die den jongen man bijna achterover deden tuimelen. Voordat hij zich kon herstellen, was de indringer reeds halverwege den tuin. (Wordt voortgezet)

ONZE SPECIALITEIT

POLKA KNIPPEN
ON-DULEEREN
en KAPPEN f1.50

MAISON
BOLTEN

KALVERSTR. 177, 1e étage
tegenover den Heiligenweg

ROOKT

Spa tram

MUSICA

Gramophones en Records

verschaffen U

BLIJVEND
kunstgenot.

Verkrijgbaar bij:
Vennootschap „Polyphon“
Leidschestr. 6
AMSTERDAM

Stokpaardjes-Zeep

de beste
Leliënmelk-Zeep.
voor zachte en blanke huid.

35cent p. stuk.

Overal verkrijgbaar.

NIEUWJAARWENSCHERS

DOOR
J. SCHUITMAKER Cz.

De oude volksgebruiken en vermaken, die van eeuw tot eeuw en van geslacht tot geslacht zijn overgeleverd, staan meestal in nauw verband met godsdienstige gebruiken en feesten. Het is niet altijd mogelijk den oorsprong der traditioneele volkspret aan te wijzen. Men heeft zich in ons vaderland vroeger nooit zoo bijzonder veel toegelegd op die studie, men had het te druk met handel en scheepvaart om oude overleveringen te gaan naspeuren en verzamelen, en de geleerden hielden zich liever bezig met Grieken en Romeinen dan met onze Germaansche voorouders. Wat wij er nog van weten, is geput uit de berichten van Christenschrijvers en de aantekeningen uit de middeleeuwen. In dien tijd leefden er nog vele volksbegrippen en menig oud volksgeloof voort, al was ook door den invloed van het Christendom het oorspronkelijk karakter gewijzigd. Zoo is 't ook met de

zonden onze voorouders elkander geschenken, dronken elkaar toe en wenschten elkaar: „Heil, heil!” Zingende en dansende trokken ze naar buiten. In de middeleeuwen vierden ze van 't oud in 't nieuw met vrienden en verwanten in huis of in de taveernen, de gildebroeders in de gildehuizen, en ze dronken ook elkander op oud-Germaansche wijze toe. Veel volk zwierde en tierde vermomd over de straten en 't Nieuwjaarschieten en 't zingen langs de huizen verkondigde de blijdschap der pretmakers. De Overheid maakte in 1461 bezwaar en kwam tegen de buitensporigheden op, maar 't

tal dichterlijke producten, met houtgravures versierd, uit vroeger tijd aanwezig. Van enkele er van mogen de reproducties dienen tot opluistering van m'n opstel. Deze gedichten worden in 't algemeen „Kleppermanspoëzie” genoemd, 'n naam, die wel gegeven wordt aan gedichten, die niet veel zaaks zijn. Er zijn echter ook onder deze nieuwjaarsverzen enkele, die dichterlijke waarde hebben. Als de maker ervan wordt genoemd de Heer P. A. van Overeem. Deze dichter, die de betrekking van deurwaarde vervulde, was te bescheiden om z'n naam te zetten onder zijn werk.

Algemeen hield men 't er voor, dat Jacob van Lennep die gedichten, die zeer de aandacht trokken, gemaakt had. Ze hebben zoowel om de typische illustraties als om de feiten die ze bezingen, historische waarde. Zoo b.v. de wensch van den Amsterdamschen nachtwacht van 1 Januari 1865:

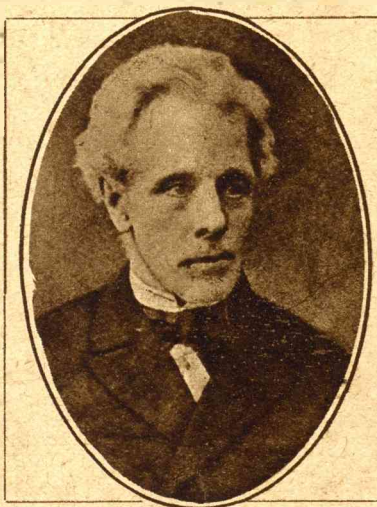
De aschkarreman wenscht Amstels Ingezetenen een voorspoedig jaar. Januari 1853.

viering van het Nieuwjaarsfeest. Dit is in ons land al minstens 18 eeuwen oud. Onze heidensche voorouders hielden er al hartstochtelijk van „van 't oud in 't nieuw” te vieren op 1 Januari. Uit de berichten der geloofspredikers vernemen we, hoe overal gastmalen en drinkgelagen werden aangericht, waarbij zooveel mogelijk lawaai gemaakt werd door 't blazen op koehorens, het slaan op trommels en ketels en alles wat maar luid kon klinken.

Dat was om de booze geesten te verdrijven, die anders met 't oude in 't nieuwe jaar zouden komen. Om te kunnen weten, wat 't nieuwe jaar zou brengen, gingen de oude Germanen boven op 't huis zitten met 'n zwaard in de hand, waarop toovertekens waren geschreven. Ze lieten op 't ruischen van den wind: als die uit 't westen kwam dan zouden er veel helden sterven; woei hij uit 't zuiden, dan zouden veel ziekten uitbreken; uit het oosten bracht de wind 'n groote sterfte onder 't vee; maar uit 't heilige noorden zouden geluk en voorspoed komen.

De vrouwen bakten koeken; hoe beter die uitvielen, des te gelukkiger zou 't jaar zijn. Eeuwen lang is dat gebruik gebleven, in de keuken der vorsten, zoowel als in die der burgers. Die koeken heeten nog altijd obliën (oblaten), wat offerkoeken beteekent. Dat ze werden opgerold, zinspeelt op 't nieuwe jaar, dat ook is ingewikkeld, als 't in de wereld verschijnt, en zich langzamerhand moet ontrollen.

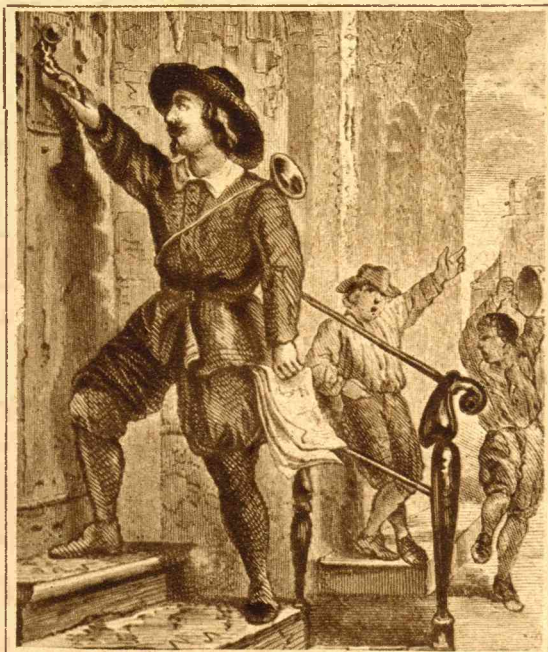
Als de Nieuwjaarsdag was aangebroken,

P. A. van Overeem, (geb. 1820) een der meest bekende dichters van Nieuwjaarswenschen.

hielp niets; telkens werden de keuren hernieuwd, maar men was te zeer op de Nieuwjaarspret verzet, om 't luidruchtig feestvieren na te laten. De klepperman met z'n ratel, de torenwachter met z'n toeter, allen maakten met fluitjes, trommels, kleppers, horens, cimbalen en wat maar verder lawaai kon maken, zoo'n helsch spektakel, dat, volgens 'n schrijver uit den ouden tijd, „de duivel zelf wel z'n handen voor z'n ooren mocht houden.” De Nieuwjaarspret deed ook de Nieuwjaarsrijmen ontstaan. De Rederijkerskamers begonnen er mee en spoedig ontwaakte er 'n algemeene rijmlust. De aschkarman, de ratelwacht, de porder, de torenwachter, de lantaarnopsteker en wie al niet meer, zij allen brachten hun gedichten langs de huizen en oogstten er 'n ruime toelage voor bij hun salaris. Alle feestvierenden zonden elkaar Nieuwjaarsbrieven toe op rijm.

Thomasvaer verscheen elk jaar weer in den schouwburg met z'n wenschen, als het onsterfelijke zangspelletje van Kloris en Roosje werd opgevoerd, en de goede man is nog altijd aan de aloude traditie getrouw gebleven. Er zijn in de Universiteitsbibliotheek te Amsterdam 'n groot aan-

De trompetter van den toren biedt zijn Nieuwjaarswenschen aan, 1624.

„Heil Burgers! heil bij 't Nieuwe Jaar! De vijf miljoen zijn bij elkaar! 't Kanaal wordt nu gegraven! Het Zeekanaal, dat de Amstelstad Voor haar behoud zoo noodig had, De toekomst moog' het staven. enz.

Dit vers herinnert aan 't gewichtige feit van 't besluit tot het graven van 't Noordzeekanaal, dat zoo onnoemelijk veel heeft bijgedragen tot den wederopbloei van Amsterdam. 'n Ander van 1864 geeft 'n prentje, waar de „Oranjebrug” op prijkt met op den achtergrond de Doelenstraat: „Sieraad van onze Amstelstad, Pas uit 's bouwheers hand verzeen, Dubbel worde op U gewezen, Want gij opendet uw pad, Toen in gestadigt de Amstelaar, 't Gouden feest van Nederland vierde, En de Oranjeleur hem sierde, Even als voor vijftig jaar!

Dit vers herinnerde aan de nationale feesten, die in 1863 waren gevierd ter herinnering aan de herstelling van Neerlands onafhankelijkheid in 1813.

Ik weersta den lust om nog veel meer uit deze wenschen aan te halen. Tot slot alleen nog slechts de aanhef van den wensch van 1862, uitgebracht door den nachtwacht.

„U wenscht, o Amstel's burgerij, Bij 't keerdend Nieuwjaarsfeestgetij, Dat U dit jaar gezegend zij, De wachter voor uw rust. Bij 't waken voor uw lijf en goed, Maakt plichtbesef die taak hem zoet, Hoe koude nijp, of sneeuwstorm woed, Zijn dienstwerk is zijn lust.

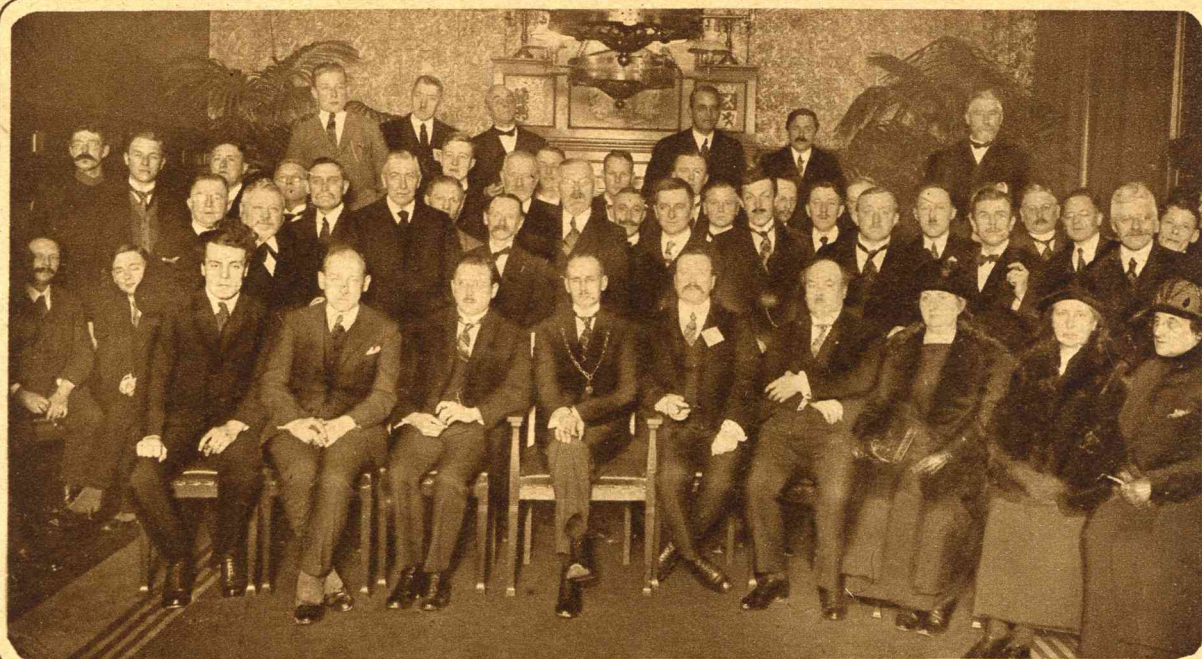
„Dat U dit jaar gezegend zij!” is ook onze wensch, toegebracht aan de tienduizendtallen van lezers en lezeressen van „De Stad Amsterdam”.

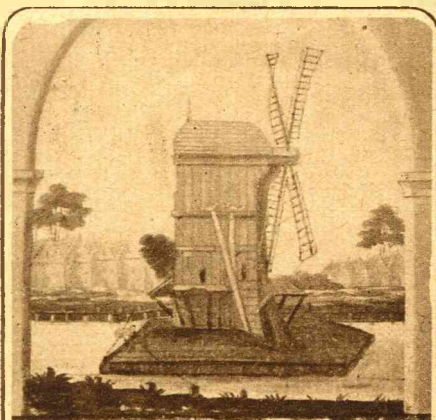
Lantaarnopstekers Nieuwjaarswensch, opgedragen aan de burgers en verdere inwoners der stad Amsterdam, bij den aanvang van het jaar 1843.

DE GROOTE MOLENTENTOONSTELLING

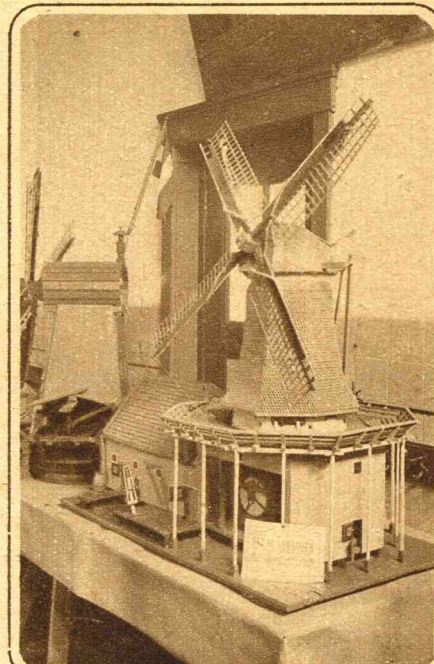
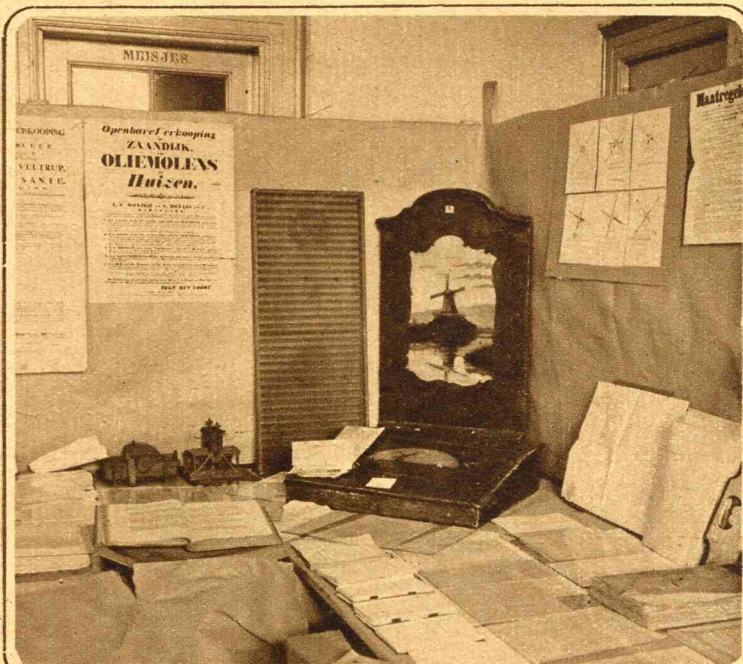
TE KOOG A. D. ZAAN

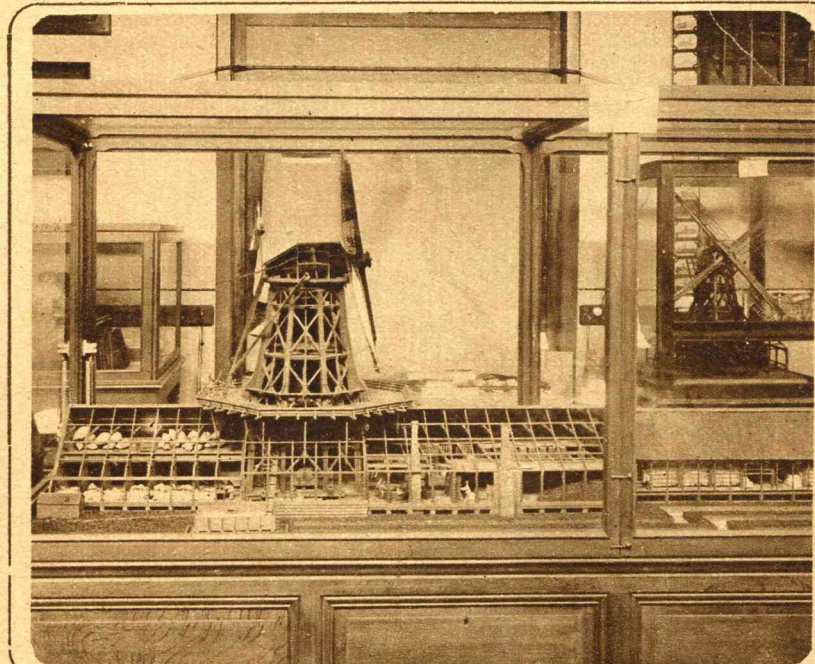
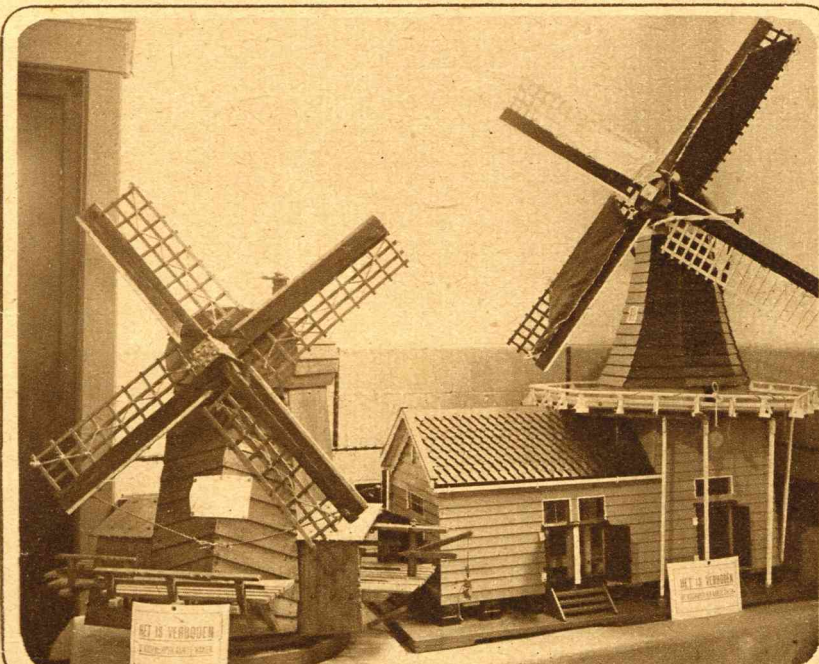
Een schitterende tentoonstelling is het, die de vereeniging „De Zaanse Molen” in Koog a. d. Zaan met medewerking der vereeniging „Jacob Honig Jz. Jr.” heeft ingericht. Daar is een overzicht bijeen van al wat op de mooie Zaanse molens betrekking heeft. Bij de opening, die ten Raadhuijs plaats had, maakten wij de foto, hierboven links geplaatst. Men ziet er op, van links naar rechts, zittend: F. Mars, 2e secr. Zaanse Molen; v. Tienhoven, voorz. Hollandsche Molen; W. F. Allan, wethouder Koog a. d. Zaan; W. F. G. L. Driessen, Burgemeester; Ph. Beernink, Gem. secr., voorz. Zaanse Molen; G. J. Honig, conservator Zaanse Oudheidkamer, Eerlid Zaanse Molen; staand tusschen v. Tienhoven en Allan P. Boorsma, secr. Zaanse Molen; achter den burgemeester M. Stad, 2e voorz. Zaanse Molen, geheel achteraan no 3 van rechts E. N. Smit, penningm. Zaanse molen; links naast den heer Boorsma Burgemeester Wempe van Westzaan. Rechts: Het molenbord van „d' Wachter”, firma T. Crok, Koog a. d. Zaan.

*Ik was de eerst die hier
Met jaagen stücken jaagde
Dat me high wonder was
En wonder wel behagde
Waar deert gekomen is
Fen statten den den dagh
See dat Mont heudet opt beft
En sp. oigh jaagen Magh*

Links: Het molenbord van „De Juffer” uit 1592. Dit was de eerste Zaanse houtzaagmolen, die op een vlot was gebouwd en zoo op den wind werd gedraaid. De molen lag destijds bij de Noorder Valdeur te Zaandam; midden: Een hoekje van de Zaanse Oudheidkamer — een haardschut met molen-afbeelding en een lessenaar, zooals door de kooplieden werd gebruikt, eveneens met de afbeelding van een molen; rechts: De oliemolen „De Zeemeew” van de firma T. Duyvis Jz. te Koog a. d. Zaan, indertijd staande aan de Hemmes.

Links: Paltrok Houtzager „De Huisvrouw” te Zaandam, die ook reeds verdwenen is; rechts: De uit 1783 dateerende papiermolen „De Eendracht” der firma Van Gelder Zonen, die vroeger te Wormer stond. Deze molen werd gesloopt en elders weer opgebouwd.

DE LAATSTE BAND

DOOR P. B. KOSTER

Groote, zware wolkenmassa's kruiden langs den zilverend blauwen hemel. De wolken voeren aan, zwoegden aan voor de stuwing van den storm. Ze voeren hoog, laag, overal, pakten zich niet zamen, zwoegden voort, verdwenen. Ze waren zwart en grauw, sommige nevelig in het maanlicht. De maan stond vol en omrande met vloeiend, schel-schitterend zilver de wolken en wolkenmassa's. Dartel wimpelden nevelslierten mee, stoeiend, scheurend, zich verenigend, al maar rond de wolken — als lammeren om het moederschaap. De storm loeide, joeg langs het zwerk, zweepte de wolken voort, striemend, en floot op de telefoondraden. En de wolken zwoegden aan, onafgebroken.

Als een gordijn van razende lucht sloeg de storm uit de hoogte neer en veegde over de straten. Om de hoeken striemde hij als een hagelbui den voorbijgangers in het gezicht, joeg den handen die diep in de zakken staken, na; deed hun kleeren zwellen.

De straten lagen droog, hard en droog. Voetstappen kletterden als sabelgerinkel. De trams rombomden door de glinsterende rails-strepen — een gerommel in een mijn. Autobanden suisden.

Hij liep over de trottoirs, dicht langs de huizen. Zijn stoere, lijdend gegroefde kop schuw tuschen zijn hoogopgetrokken schouders. Bij elken stap knikten zijn knieën. De kop bengelde dan mistroostig voorover. Zijn pet rustte op één oor. Hij droeg een kort, blauw jasje dat glimmerde en vale plekken vertoonde. De kraag was omhoog gezet en lag verfrommeld om zijn ingetrokken nek. Hij droeg een blauwe, katoenen broek, zijn werkbroek.

Met z'n manchester kon-ie niet meer op straat komen. Zijn kapotte schoenen lieten de uit den grond opslaande koude door. Zijn armen drukte-ie stijf tegen zijn zijden — om warmte. Zijn handen staken diep in de zakken van zijn broek en zijn vingers omklauwden zijn magere dijën — smeekend om wat verwarming.

Het werd te koud. Hij moest naar huis. Zou zich anders een ziekte op den hals halen.

Naar huis!... Waar was zijn huis? Waar was het? Zeker, hij had een krot, een nest waarin zijn twee kinderen scholen, een jongen en een meisje, vijf en drie. Zijn kinderen, ja, dat was alles wat-ie overhad.

Maar waar was hun moeder? Waar was zijn vrouw? Hij aarzelden. Wilde naar het kerkhof gaan. Daar kon-ie tenminste zijn pijn, zijn smart uithuilen, alles uitzeggen wat hem folterde, tot wanhoop dreef. Maar hij mocht er toch niet op. Het werd ook te laat. Hij moest naar huis.

Hij liep, doorknikkend, mistroostig, schuw langs de lokkende winkelramen waarachter weelde lag, rijkdom alles. En hij had maar zoo weinig nodig. Kon het toch niet bekomen.

23 December. Overmorgen al Kerstmis. Hij kon toch niet met leege handen staan. De stumperds van kinderen. Ze ontbeerden al zooveel.

Hij kwam aan zijn krotwoning. Een oud, vervallen huis, klein en nietig, voor huur-kazerne ingericht. Op den zolder, in de kleine, sombere kamertjes, in een alkoof zelfs, overal ongelukkige gezinnen.

Hij strompelde de trap op. De treden kraakten. De half vergane leuning was vet. De kelder-kilte die hem altijd hinderde, ontmoette hij nu als een warmtestroom. Hij stiet met zijn voet tegen een lichaam. Het was een man. Hij reutelde, bewoog zich, plofte neer op de trap en begon heesch en valsche te zingen, te vallen. Hij was weer dronken, de man van Kaatje. Kaatje was zijn buurvrouw. Een goedig menschje met een kwaal die haar bijna ononderbroken in haar armoedige bedstee gevangen hield. Zoo'n goed vrouwtje met zoo'n dronkelap. Jammer vond-ie het voor de oude ziel; echt jammer. Altijd was ze bij de hand

en nauwelijks op de been was haar eerste werk zijn boeltje weer wat te beredderen. En dan zoo'n....

Hij liep den dronkaard voorbij en ging naar het zolderkamertje dat aan het zijne grensde. Kaatje lag bleek en vervallen, mager, kleintjes in het bed. Haar diepe, zwartglinsterende oogen zagen hem vragend aan.

Wijdbeens, schuw liep-ie door de kamer, liet zijn kop zakken en schudde: Neen. Al weer niets. Al weer geen werk gevonden!

„Kom, kom, Gerrit!” zeide haar langzame moeë stem, „den kop niet laten hangen, jong. Het zal wel eens komen. Een beproeving....”

„... een beproeving,” trachtte-n-ie haar gedachten in zijn afgestompte hersenen uit te werken. „Een beproeving....” Dan zweeg-ie even. „En mijn kinderen dan, de stumperds, de....” Een snik brak zijn stem. Met een ruk wreef-ie zijn rechterarm langs zijn brandende, nevelende oogen. Zou-ie uithuilen, uitzeggen: alles, alles, alles.... zooals op het graf van Marie?

Maar dat kon niet. Dat mocht niet. Kaatje was

Hij sloop in zijn eigen kamer terug en school weg in een hoek. Dommelende, onbewust, vertelden elkaar de kinderen van Kerstmis. Overmorgen zou het zijn. En ze deelden elkaar hun verwachtingen van den Kerstboom mee, hun wenschen, alles. En hij, schuw in zijn hoek, beet zich de van koude pijnlijke lippen tot bloedens toe om zijn snikken terug te dringen en zijn groot verdriet alleen te verkroppen. Hij kon die stumperds toch niet teleurstellen?

De kinderen sliepen in. Hij haalde een portret van den wand. Marie! Hij kon het beeld niet zien maar zag het toch in zijn geest. Hij kustte het met prangende zoenen en zijn tranen stroomden vrij. Zenuwen deden zijn mannenlichaam schokken. Snikken trilden door zijn borst. Zijn stoel kraakte. Het meisje werd wakker en vroeg of paps al thuis was. Hij gaf geen antwoord. Kon niet. Het kind sliep weer in. En hij bedwong zich want de stakers leden al genoeg.

Als een dief sloop-ie door de schemerende kamer. Woelde in de lade eener kast. Daar was het. Hij voelde het koud aan zijn vingers. Banger, schuwer

sloop-ie terug naar het walmende licht van het lampje. Het schitterde in zijn hand, het kleinood. Een klein gouden horloge, het eenige wat-ie van haar nog bezat. Al het andere was weg, verkocht. Slechts dat eene restte hem nog. Maar dat mocht-ie toch niet verkoopen? Daarvan kon-ie toch niet scheiden?

Hij woog het in zijn hand, bezag het, wreef het langs zijn mouwen.

Het laatste wat-ie van haar bezat en het eenigste waarmede-n-ie de kinderen gelukkig kon maken. Weer kwamen de snikken. Hij was de wanhoop nabij. Tot in den nacht duurde zijn tweestrijd.

Toen wist-ie het. Hij moest de kinderen gelukkig maken, — de kinderen die Marie hem had gegeven. Hij zou het verkoopen. Neen! beleenen. Misschien.... Anderhalf jaar is heel lang. Misschien kon-ie het nog eens terugkopen. Als-ie eens nog zuiniger leefde van zijn ondersteuning.... of nog eens werk vond....

En die nacht was vol visioenen voor den man,

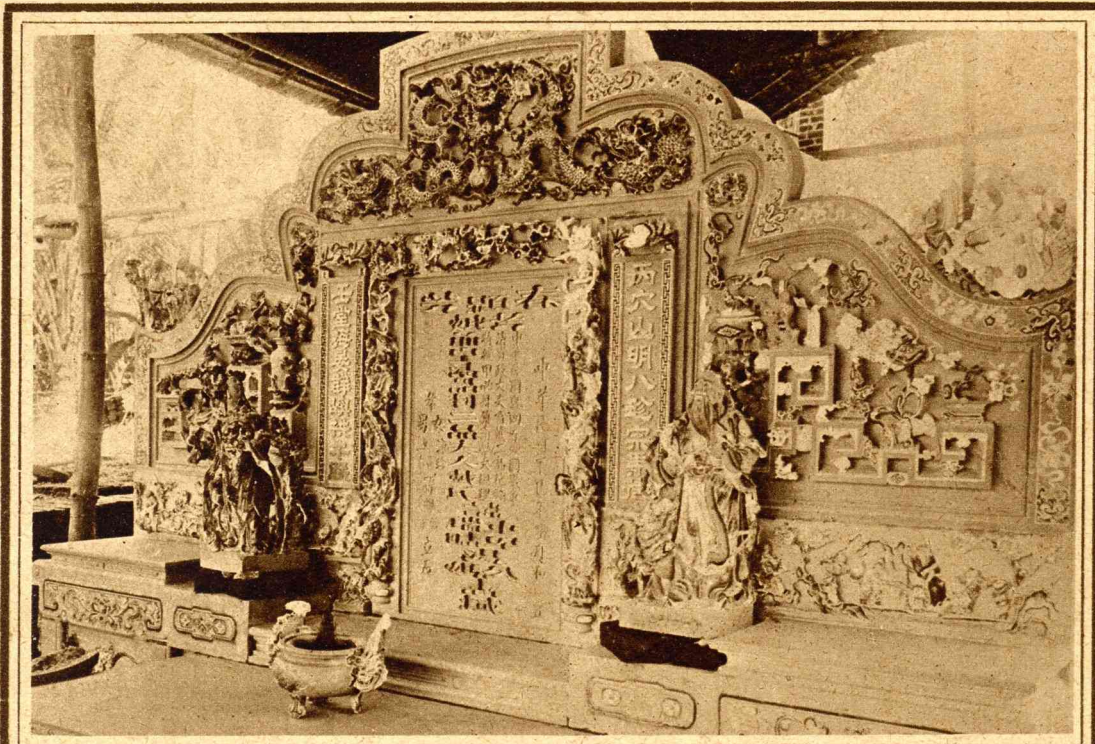
die daar, in den slaap, nog schuw, in zijn hoek zat en droomde van Marie en van zijn gelukkige kinderen....

Met een schok werd-ie wakker. Het was al morgen. Grauwig plekte vol treurigheid de nieuwe dag in het venster. Hij was koud, verkleumd, stijf. Hij had op den stoel geslapen. Hij rekte zich uit, ijsbeerde door de sombere, kille kamer om wat warmer te worden — voorzichtig. De kinderen mochten eens wakker worden.

Een verre klok hamerde zeven slagen dreunend, trillend door de vriezende ijle lucht. Al zoo laat? Dan moesten ze toch op. Naar de beddeeling! Ze kregen dan tenminste nog brood en warme koffie in de vermagerde lichaampjes. O God! was Marie er nog maar....

Marie! Hij zocht het portret. Het hing niet op zijn plaats. Hij vond het op den grond. Zeker laten vallen toen-ie insliep. Hij voelde zich licht in z'n kop. Duizelig was-ie en z'n oogleden waren zwaar, schenen dik en brandend. Een doffe hoofdpijn lag zwaar in zijn achterhoofd — zwaar als zijn zorgen en zijn lijden. Zijn hoofd waggelde mismoedig tuschen zijn schouders. Hij moest het toch recht houden want zijn nek was stijf en pijnlijk. In zijn binnenste scheen een onmetelijke leegte. Vage geluiden reutelden daar op. Over zijn rug liepen sidderingen: trillingen die zijn vel schokken deden — als een glanzende paardenhuid onder den steek eener vlieg. Hij trok den kraag van zijn jas om zijn ooren. 't Hielp niet. Hij bleef lam en ellendig. — Koude en honger....

Met zijn schouders hoogop en zijn handen begraven in zijn broekzakken, stond-ie naast de kinderen, benijdde de rust van hun slaap. Met zijn voet onder de lompen die hun voor bed dienden, trachtte-n-ie ze te wekken. Maar een medeliden

KIEKJES UIT INDIE.

De ingang tot een Chineesch grafkelder op Java. Er voor staat het bronzen wierookvat, waarin offers worden gebrand.

een goed wijf! Dat was ze, ja! Maar dat andere.... daar had Marie alleen recht op.

„Ik had Jan al verwacht....?” informeerde Kaatje, diep uit het bed.

Hij zag even naar haar op, sloeg schuw zijn oogen neer en zag naar de deur. Met zijn handen in zijn zakken slingerde hij bedremmeld met zijn verzakte schouders.

„Is-ie er al?”

„Ja....”

„Op de trap?”

„Ja....”

„Is-ie weer....?”

Hij staarde strak naar een onbestemd punt, zonder een woord, zonder een gebaar.

„Zoo heeft ieder huis zijn kruis en wij allemaal wat....” zeide Kaatje met geforceerde berusting en haar stem klonk nog dieper, nog klagender — een jammerende zucht. Hij draaide op zijn hakken, liep naar de deur en rukte die open met een plotselinge beweging van zijn rechterhand. Hij haalde Jan beneden van de trap en droeg hem naar boven. Zonder een woord zette-n-ie hem aan de tafel en ging zwijgend heen.

Bang als een geslagen hond, schuchterde-n-ie zijn woning van werklozen weduwnaar binnen: rommelig, ongezellig, niet onderhouden en overal de grijpklauw van de armoede.

Hij stak een lucifer aan en daarmee een lampje dat aan een spijker onder een naar hoven steeds breeder wordende walmplek aan den muur hing. Nu kon-ie zijn kinderen zien, dicht naast elkaar, in een hoop afgedragen kleeren. Ze zagen naar hem op.

Uit een kast haalde-n-ie een stuk brood, sneed er wat stukken af voor de kinderen, gaf hen te eten en liep ook met een stuk naar Kaatje.

„Ik heb niet meer!” zei-ie en liep weer weg.

Een der drukste pleinen is zeker in den loop der jaren wel het Leidscheplein geworden -- een der drukste en ook e
en vooral in het Americain Hotel, beide hierboven afgebeeld, bezit het een paar gebouwen, die het maken tot een s

fraaiste. W
an Amsterd

en ook e
a tot een s
fraaiste. Want al staan er ook wel gebouwen die op een plein als dit feitelijk niet thuis hooren, in den Schouwburg
an Amsterdam. Ook de nieuwe brug over de Singelgracht heeft veel te de verfraaiing van het Leidscheplein bijgedragen.

oversluerde hem. Hij diepte zijn handen op, boog zich, deed de kinderen ontwaken, teeder, met vaderlijke ter eere van Marie. Ze moesten gaan eten, zei-ie. Lekker eten, moedigde-n-ie ze aan toen de groote slaapdrongen oogen naar hem staarden, vragend, vaag, knippend. Een gedachte schreide in zijn hart en de hoofdpijn hamerde aan den binnenwand van zijn schedel toen ie voorover stond: Bedeeeling....! Marie....

Huiverend kwamen, gekleed, de kinderen uit de lompen in de kilte van de kamer. Ze poezelden zich wat met koud water. Daarna gingen ze heen. Ze zouden rechtstreeks doorgaan naar school.

Hij ging weer zitten in zijn hoek. In zijn rechter hand woog-ie het gouden horloge. In zijn linker hield-ie het portret van Marie. Hij zonk voorover, plantte zijn ellebogen op zijn knieën en liet zijn kin in zijn rechterhand zinken. Het horloge perste-n-ie tegen zijn kin. Zijn glimmerig vochtige oogen staarden, staarden, staarden almaar naar het portret. Geen snik klonk. Alleen een brok wrong zijn keel dicht. Geen gesteun geen klacht. Alleen zijn tranen vloeiden, zacht langzaam en hij ving ze op als vreesde-n-ie dat iemand ze zou hooren vallen op den vloer....

Eindelijk stond-ie op. Het moest! Waarom hier blijven zitten nu het toch niet anders kon? Marie! Hij had haar portret nog en haar graf.... En het waren haar kinderen. Haar kinderen, ja! en ze moesten, ze moesten gelukkig zijn.

Hij hing het portret aan den wand. Schuw sloop-ie naar de deur. Hij moest nog eens naar Marie zien. Verweet ze het hem nu toch? Hij bleef staan — starende... Langzaam keerde-n-ie terug.... draaide het portret om en vluchtte, vluchtte....

Hij liep door de straten der wreede stad en zag niemand en niets. Hij vluchtte voor het onzichtbare dat hem nasnelde, dat hem elk oogenblik kon inhalen en hem dan zweepend voort zou striemen hem, den dief! Hij liep, sneller, sneller, vluchtte voort....

Hij raakte uitgeput. Als een rookwolk sliette zijn adem uit zijn mond en uit zijn neusgaten de lucht in, de stad in — als al zijn smart en al zijn lijden dat-ie blies, spoot de stad in die hem van zich af sloeg.

Eensklaps stond-ie voor de bank van leening, waar al zooveel was heengegaan. Hij aarzelde op de stoep. Niet doen! Nog niet! Hij had nog heel den dag den tijd. Hij verzette zich. Wilde zich zelfven overrompelen en naar binnen gaan. Maar het was nog te vroeg. De deur was nog gesloten.

Hij herleefde daardoor. Hij zag weer de huizen, de grachten, de straten, de stad. Gelig viel fel een scherp licht door den nevel tegen de lucht. Wazig plekte hier en daar de lucht. Hard was alles, de straten, de kale, sombere boomen, de natuur, de stijve gebouwen. Hard was alles. Ook de zon; ze smeet haar felle licht door den nevel op de aarde.

Hij liep weer verder en werd wakker geschud uit zijn desperate dommeling. Er kwam een wagen voorbij met een stapel hout erop. Een werkman liep er achter. Timmerman! Zijn vak! Hij hielp den arbeider tegen een brug op. Of z'n baas nogal werk had, vroeg-ie. Ja, dat ging best. Of er voor hem niets te vinden zou zijn? Kon-ie proberen! Was 't vragen altijd waard. Hij kreeg het adres, ging er onwillekeurig vol moed heen. Zijn lijden, alles wierp-ie van zich af. Gooide het op de harde straat, in de harde stad. Zijn koppijn sloeg-ie uit zijn hersenen. Als een flinke jonge kerel liep-ie naar den winkel waar hem misschien werk wachtte. De lucht van het hout deed hem goed. De baas was er niet. Als-ie over een paar uurtjes eens terugkwam. Al zijn moed viel van hem af en hij meende de scherven te hooren vallen.

Suf kwam-ie weer buiten. Zijn kop hing omlaag. Zijn schouders stak-ie hoog op, zijn handen diepten

in zijn broekzakken. Een wreede lust stak fel eensklaps in hem op. Bitterheid striemde hem in het gezicht. Was het haat dat zijn tanden knarsen deed, dat suisde in zijn ooren, dat zijn bloed door zijn aderen dreef en deze liet zwellen, tot berstens toe? Hij wist het niet. Maar het moest en het zou gebeuren. Werk of geen werk, de kinderen van Marie zouden gelukkig zijn. En al zijn spieren gespannen, zijn bloed gloeiend, koortsachtig, dol, boog hij zijn kop, z'n gespierden nek en zweegde krachtig, wijdbeens, de harde stad in.... Met blinde haat boorde-n-ie door zijn ellende heen de ijle lucht tegemoet!

Een kwartier later liep-ie een bank van leening binnen. Hij was somber en zijn hersenen lagen omneveld zwaar in zijn kop. De bank van leening was niet die waar-ie altijd kwam. Expres was-ie hierheen gegaan omdat-ie ginds altijd had gezegd, dat-ie het horloge nooit zou beleenen. De pandjeshouder kwam. Hij zag er welgedaan uit en deed rustig. Zijn heldere blik was hard als van een die aan het zien van ellende gewoon is. Hij bezag lang en nauwkeurig het horloge. Dan naar den bringer er van.... Argwaan groefde om zijn neuswortel en

Hij hoorde het niet.

Hij haastte zich naar huis. Hij wilde harder, harder loopen: Een razende lust zweept hem voort. Thuis nam-ie het speelgoed uit het papier. Betastte het, zoende, streelde het. Nu moest-ie nog wat snoepgoed hebben.

Met zijn hand aan zijn schatten zag-ie weer op naar het portret dat aan den wand van de kamer hem eeuwig onweerstaanbaar trok. Zijn oogen gloeiden, brandden en hij vond verlichting in zijn tranen....

Als een verre herinnering drong een gedachte tot hem door. Hij kon bijna niet gelooven dat het zoo kort nog was gezegd. Hij moest maar even terugkomen. De hoop gloeide weer in hem op. Was er totaal geen werk geweest, dan had-ie dat wel gehoord. Zou er.... zou er werkelijk....

Hij waschte zijn roode oogen. Hij ging weer naar den baas. Ja, die was nu thuis. Of-ie maar even wachten wou. Had-ie reden om te hopen? Hij werd niet zonder meer weggestuurd! Misschien.... Misschien! zong het in zijn warm stroomend bloed.

Hij moest boven komen. Bij den baas thuis. Maar dan was er toch hoop! drong-ie zijn sombere hersenen te denken die niets dan ellende gewoon waren uit te werken.

Het was een burgerbaasje. Rustig, van zich zelfven overtuigd, gemoeidelijk met een pijp. De kleine grijze oogen zagen doordringend toe en schenen niet verschrikt door den schooier. Plotseling deed de baas verwonderd. Legde zijn pijp neer.

„Meerman?” vroeg-ie op een toon van zekerweten.

Hij zag op. Wilde óók wat zeggen. Maar de ander was hem voor.

Zijn pijp nam-ie weer op, maar hield ze in zijn linkerhand zonder te rooken. Zijn rechter hing aan den duim in het armgat van zijn vest. Hij klopte den ander op den schouder.

„Maar, maar, Meerman, jij? Wel, wel! kerel, wat heb ik je in een tijd niet gezien.... Maar wat zie je er belabberd uit! Het gaat toch wel goed? hoop ik? Met je vrouw en je kinderen. Hoeveel heb je er ook weer? Twee hè? En Marie? Nog altijd de zelfde vroolijke

meid van vroeger?”

Zijn gulle lach werd afgestooten door een schok door het lichaam van den schooier. Hij zag hem aan. Die plunje.... dat gezicht.... De baas preste zijn lippen oopen en begon te begrijpen. Marie! Daar moest het achter zitten. „Is ze.... is ze ziek....?” waagde-n-ie.

Maar toen Meerman: Neen! schudde en tersluiks een traan wegwischte, toen wist de baas alles. Hij rookte smakkende. Zeide dan:

„Het is jammer, kerel, doodjammer.... Had ik nou toch nooit gedacht, hè? Zoo vroolijk en sterk en nog zoo jong.... Wat je zegt, Meerman, wat je zegt. Wat sta ik daar van te kijken. Maar kop ophouden, hoor! Dat moet, zie je, want anders komt er heelemaal niets van terecht. — Wat sta ik daar van te kijken. — En nu kwam je om werk? Hm, ja! Over veertien dagen begin ik een flink karwei. Dan moet ik er iemand bij hebben. Maar al had ik een ander moeten ontslaan, jou moet ik hebben, hoor! Je kan komen wanneer je wilt. Al is het aan den dag van morgen. — Maar Meerman, kerel, wat heb je me daar toch laten schrikken.... Had ik nou toch nooit gedacht, hè? ..

Toen-ie dien middag na een warm maal thuis keerde was alles in en om hem muziek. Het suisde in zijn ooren, het jubelde in zijn kop. Hartstochtelijk zoende-n-ie het portret van Marie. Aan Kaatje bracht-ie een stuk biefstuk dat-ie haar tegelijk met het heugelijk nieuws overgaf.

....Zijn doel had-ie bereikt. Met Kerstmis juichten de kinderen en dure bloemen vrozen zwart op het graf van Marie....

KIEKJES UIT INDIË.
Een zeegezicht van Macassar, tijdens de natte moesson.

de pupillen in de harde oogen verdwenen bijna, losten op in een vochtig blauw. Zoo'n kostbaar ding, een erfstuk en dan zoo'n vent....

Hij had onverschillig toegezien. Een bloedstroom naar zijn hoofd deed eensklaps de ijskorst rond zijn hersenen smelten. Hij zag den argwaan. Hij begreep alles....

Het volgende oogenblik liep-ie weer op straat. Had den pandjesbaas het horloge eenvoudig uit de hand gerukt.

Wat hem leidde wist-ie niet. Hij slenterde suf, willoos, somber achter iets aan dat hem, onzichtbaar, voorging. Er was niet meer, als vroeger, een bos op zijn wangen, toen-ie de bank van leening waar men hem kende, binnentrad. Hij toonde het horloge, liet zich drie briefjes-van-tien in de hand drukken. Wat de pandjesbaas allemaal vertelde verstond-ie niet eens.

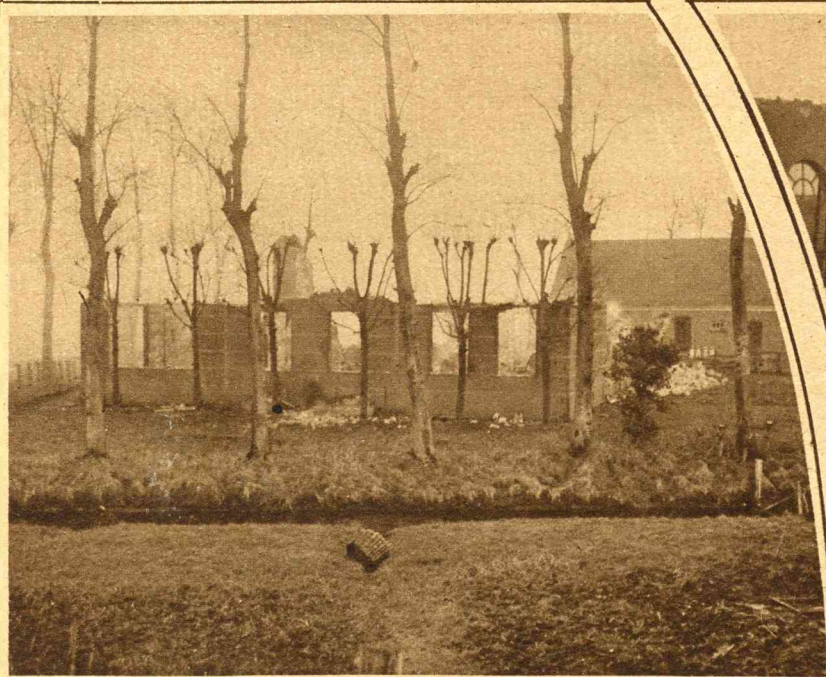
Hij ging weer heen. Het geld klemde-n-ie in zijn verkleumde rechterhand, in zijn broekzak. Toen zeide hem iets: Je hebt geld! En hij begreep zelf niet hoe dat kon. Hij haalde zijn hand uit zijn zak en keek naar het geld. Dacht na. Dan dreunde een zware slag in zijn hoofd. Hij werd gloeiend en hui-verde toch van koude. Zijn haren waren als speldeprikken. Zijn knieën knikten. Hij bleef voor een winkel staan. Een bloedgolf raasde door zijn hersenen: — Hij had Marie verkocht!.... Dan versomberde-n-ie weer.

Op de markt kocht hij een klein kerstboompje, in een winkel wat speelgoed. Zag niet hoe de verkoopster het pakje vasthield totdat-ie had betaald. Een burgerjuffrouw merkte, oer-degelijk, op dat zoo een zijn geld wel nuttiger kon besteden.

ONZE NIEUWE ROMAN

In een onzer volgende nummers zullen wij een aanvang maken met een nieuwen roman, die, daar zijn wij van overtuigd, alles zal overtreffen wat onze lezers tot nog toe hebben gelezen. Men verzuime de lezing dus niet.

TWEE BRANDEN

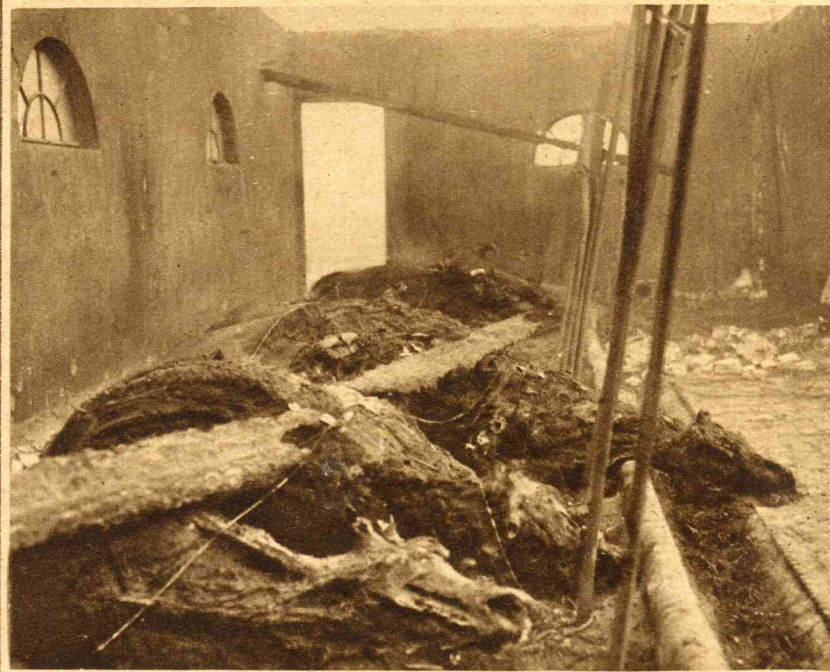
Bij den landbouwer A. Ooms, aan den Vijfhuizerdijk, nabij de nieuwe brug in de Haarlemmer-
lets hoorde vallen en, naar buiten gaande, zag hij dat de koestal in brand stond. Vrouw en
redde; de stal met alle dieren verbrandde en eveneens de geheele boerderij. Toen de
Links: Een overzicht van de ruïne, na den brand;

meer, is door onbekende oorzaak brand uitgebroken. De bewoner werd wakker, doordat hij
kind kon hij nog tijdig waarschuwen, maar van zijn 24 koeien was er geen enkele meer te
brandweer kwam was alles reeds verbrand; er viel voor haar dus niets meer te doen.
rechts: Hoe het er van binnen uitzag.

Een geheel verkoolde koe, in liggende houding.

Een overzicht van den verbranden veestapel.

Ook te Amsterdam heeft weer een zware brand gewoed. Op den Amstelveenschenweg 516 had juffrouw Bosch eenig waschgoed bij de kachel te drogen gehangen, dat in brand geraakte. Onmiddellijk breidden de vlammen zich uit over de zolders der drie onder één kap gebouwde perceelen 514, 516 en 518. De kap brandde geheel af en de verdieping daaronder leed behalve ernstige vuur- ook waterschade; van het water leden trouwens ook de andere benedenhuizen zeer.

TELEURSTELLING

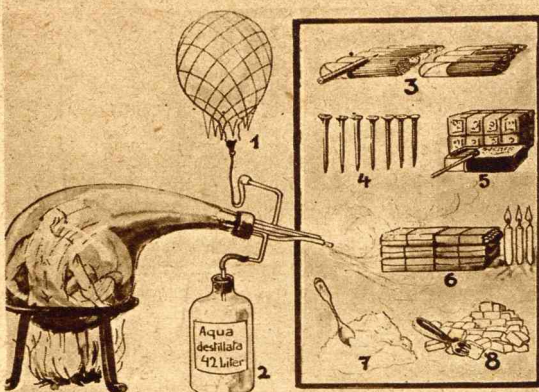
„Kom Grootvader, drink eens uit,” sprak vrouw Van Breugel, een groote flinke vrouw, terwijl ze bezig was het strijkgoed te bergen. Grootvader, 'n bejaarde man, door Vader Tijd gezegend met 'n langen grijsritten baard die hem 'n eerbiedig voorkomen gaf, mompelde eenige woorden van goedkeuring en dronk kalm zijn glaasje leeg. „Dat smaakt, Marie, vooral wanneer men den smaak te pakken krijgt,” en hij lachte stil, wellicht liet hij eenige scènes van zijn verleden voor zich afspelen. lang voordat hij bij z'n zoon ging wonen. Bij zijn Henk die dadelijk bereid was z'n vader, die zoo lang voor hem had gezorgd, bij zich in te nemen. Al vele jaren was hij nu „als kind in huis” en ze waren goed voor hem, hij rookte z'n pijp, las z'n krantje, maakte dagelijks, voor 'n man van z'n leeftijd, 'n flinke wandeling, deed z'n middagdutje en dolde met „Roosje,” 't zonnestraaltje van de familie, die nu zeven jaar was. Ja... Grootvader was gelukkig en zijn kinderen zeer dankbaar voor den onbezorgden ouden dag welken dezen hem bezorgden. Vrouw Van Breugel was klaar en nam plaats aan tafel. Zij streek de plooiën uit het tafelkleed en sprak tot haar dochtertje: „Roosje, kan je het versje voor Vader nu al heelemaal zonder fouten opzeggen?” Roosje wierp de grondvesten van 'n geniaal bouwwerk, waaraan zij bezig was, omver en keek grootvader onderzoekend aan. „Die kon het weten.” Grootvader deed 'n fermen trek aan z'n onafscheidelijke goudsche pijp, z'n zoon had hem al menigmaal gevraagd wanneer deze met pensioen ging, hij zette 'n bedenkelijk gezicht. „Nou in orde is het nog niet hoor, den laatsten keer bleef je nog al 'ns steken en dat mag niet, als Vader thuis komt moet je het complete gedicht achtereenvolgens kunnen opzeggen. Kom eens hier.” Roosje liet zich van haar stoel glijden en klom op z'n knie. „Doe nu eens of ik je Vader ben”. Roosje stelde het zich voor en vond het blijkbaar gemakkelijk hetgeen zij door 'n ondeugenden lach te kennen gaf. Moeder sloeg beiden met stille vreugde gade. Zij verbeidde het oogenblik dat haar man thuis zou komen en Roosje hem met het door Grootvader gemaakte gedicht zou verrassen. „Vooruit Roosje”. Roosje begon met 'n fijn zacht stemmetje het eenvoudige versje te declameeren, alleen de laatste regel „en 'n lang leven toegewenscht door uw kleine Roosje” werd door haar met vuur uitgesproken. Grootvader gaf haar nog eenige wenken, die zij goed in haar ooren knoopte, en een klinkenden zoen, 't bewijs dat hij tevreden was. „Mijn complimenten hoor Vader,” zei Moeder lachende. „Neen, Marie,” sprak Grootvader, „alle eer komt toe aan m'n vlijtige leerlinge.... Maar zeg eens, is Henk niet laat?” vroeg hij terwijl hij zijn horloge raadpleegde. „Ja,” antwoordde Marie, „en dat nog wel op z'n verjaardag.” Er trad 'n drukkende stilte in, alleen verbroken door het eentonig getik der ouderwetsche hangklok.... Plotseling rukte Roosje zich van Grootvader los. „Die akelige rook komt mij in de oogen, als Paatje straks komt denkt hij dat ik gehuild heb.” „Kom, niet zoo mopperen kleintje, als je de rook niet kunt verdragen, ga je maar weer met je blokken spelen, maar denk er om als vader komt...” en hij stak waarschuwend z'n hand op. Roosje luisterde al niet meer en verdiepte zich in het bouwen van 'n fantastisch kasteel, zooals die in kinderbreinen voorkomen. Het overgaan der bel deed Moeder opschrikken, zij keek Grootvader met een, van angstig voorgevoel sprekend gelaat aan en terwijl zij opstond om te gaan opendoen voelde ze dat haar hart sneller begon te kloppen.

Duizend gedachten vlogen haar door het hoofd, dat dreigde te barsten. Wezenloos opende zij de deur. Een man in uniform der spoorwegen stond voor haar met 'n zeer ernstig gezicht, de pet in z'n hand. Toen begreep zij bij intuïtie dat er iets gebeurd moest zijn met Henk. Haar man....

„Is u juffrouw Van Breugel?” Zonder klank in haar stem bevestigde zij. Toen ze echter den man aanzag, die schijnbaar moeite had zich van z'n taak te kwijten, keerde zij tot de wreede werkelijkheid terug. „Mijnheer wat is er? Om godswil spreek. Heeft m'n man 'n ongeluk gehad?” De man loosde 'n zucht. „Ja juffrouw, helaas, door 'n misverstand is hij bij 't rangeeren tusschen de buffels knel geraakt.” Zij slaakte 'n gil, die door Grootvader werd gehoord, hij sprong op met 'n snelheid die men niet van 'n man op jaren zou hebben verwacht. Beneden werd hij door enkele woorden van 't geval in kennis gesteld. Het was den ouden man alsof hem de grond onder de voeten wegzonk. (Boven klapte Roosje van blijdschap in haar handen, haar kasteel was bijna klaar.) Vrouw Van Breugel stond tegen de deurpost aangeleund, als ging het haar niets aan. Grootvader legde z'n hand op haar schouder. „Marie, kom toch tot je zelve.”

DE GEDISTILLEERDE MENSCH

(Naar een krantenbericht).

Een mensch gedistilleerd, wie heeft dat ooit vernomen! Maar ondersteld nu eens, dat het er van kan komen Wat zou er dan wel uit den distilleerkolf stroomen?

In d'eerste plaats veel gas. Nu da's best te gelooven, Onze opgeblazenheid gaat vaak alles te boven. Zeventig M3. kan je uit één menschje stoven.

Dan water. Tweeënveertig litertjes maar even! 't Is, als je dat zoo hoort, waarachtig om te beven Dat zooveel nathalzen op onze aarde leven.

Maar is dit alles nog wel even te begrijpen, Dat 'k vijftenzestig gros potlooden kan slijpen Uit eigen lijf.... 'k schei daadlijk uit met typen.

Van ijzervreters heb ik wel eens meer vernomen, Maar dat uit ieder ijzer genoeg kan komen Voor zeven spijkers, had ik toch nooit kunnen (droomen).

Phosfor voor bijna één miljoen luciferskoppen? Kan daarom menigeen het soms zoo zwaar ver- (kroppen) Dat men niet rekent hem tot de verlichte koppen?

Van licht gesproken: Had ons landsbestuur vernomen, Dat drieënzestig kaarsen uit één lijf konden komen, Nooit was er in ons land een zomertijd gekomen.

Met twintig lepels zouten vijftig klontjes suiker Is dan de mensch voltooid. Neen, zeg, ik word (nooit duiker, Want smelt dat spul, men scheldt mij dan „geheel- (verbruiker.”

Wat ik hierboven schreef heb ik niet zelf gevonden, Ik las het in een krant, 'k erken het onomwonden. Uitvinder is, meen ik, een professor uit Londen.

En als hij moog'lijk later eens gaat publiceeren Hoe 't levend warenhuis het best te exploiteeren, Zal ik, in een nieuw vers, het ook aan u weer leeren.

A. T.

Zij ontwaakte uit haar overpeinzingen van smart en zielepijn.

„Ik ga naar hem toe. Ik wil hem zien.” Zij duwde beide mannen opzij en liep als 'n bezetene de straat uit, zich niet storende aan het geroep van Grootvader en de haar hoofdschuddend nakijkende voorbijgangers. „Arme vrouw,” zeide de spoorbeambte. „Zij komt te laat, hij was geheel vermordeld en moest dadelijk gekist worden.” Hij mompelde nog eenige woorden van „deelneming” en ging aangedaan heen. Grootvader, geheel op, had al z'n krachten nodig om de trap te beklimmen. „Dat is wat anders dan in huiselijke omgeving z'n verjaardag vieren.” Roosje keek hem nieuwsgierig aan. „Is paatje er nu nogal niet, Opa?” Toen Grootvader niet antwoordde liet zij haar blokken in den steek en klom op z'n knie. „Kom ik zal het versje nog eens opzeggen, als vader dan straks komt, kan ik het zeker goed, vindt u ook niet Grootva?” Zonder antwoord af te wachten zei ze het gedicht, dat hoofdzakelijk op 'n lang gelukkig leven doelde, nogmaals, zonder haperen, op. Dit was Grootvader te machtig, groote tranen rolden over zijn gerimpeld gezicht. „Ziet u nu wel,” riep Roosje verontwaardigd uit, „uw oogen kunnen ook niet tegen rook, ze staan vol tranen, men zou zeggen dat u huilt.” Grootvader trok haar naar zich toe, hij zweeg.

Op de lijkenzaal van het groote ziekenhuis lag 'n jonge vrouw zich krampachtig vasthoudend aan 'n gesloten kist.... Het was vrouw Van Breugel.

J. H. B.

NIEUWJAARSWENSCH

Vijfentwintig is doorworsteld....
Zesentwintig is er nu!
't Is dus billijk, dunkt me, dat ik
Met een wenschje kom voor u.

Allen goeden vaderlanders
Wensch ik hier een kabinet,
Dat op lagere belasting
Niet het laatst z'n zinnen zet.

Slachtoffers der damesmodes,
Rukt u los uit dezen klauw;
U wensch ik voor '26:
Wordt u zelve weer, dus: vrouw!

Den radioneezen wensch ik
Menig wonderschoon concert,
Zonder bijgeluiden, of er
Iemand overreden werd.

Wandelaars, die maling hebt aan
Het moderne gauw-gauw-gauw,
Wensch ik voor het komende jaar gul
't Kruis voor Moed, Beleid en Trouw.

Voetbalsportbeoefenaren,
Zorgt, dat niemand om u mort;
Daarom wensch ik, dat uw spel zij
Sport van d' allerhoogste sport.

Kruiswoordpuzzelaars, die steeds nog
Van die raadsels zijn vervuld
Wensch ik voor het nieuwe jaar graag
Wijlen 's heeren Job's geduld.

Spoorwegoverwegpasseerders!
Even waardevol als goud
Is mijn heilwensch: Dat gij dit jaar
Al uw ledematen houdt!

U, chauffeurs, wensch ik van harte,
Dat gij uwe taak verstaat,
En men u niet zal gaan noemen
„Rad”-draaiers.... in het kwadraat.

Slachtoffers van 't woningvraagstuk
Wensch ik voor dit jaar succes;
Zoodat zij niet hoeven huizen
Als eens vrind Diogenes.

Brengen spoken tegenwoordig
Zeker niemand van de kook,
Toch wensch ik een spoedig einde
Van 't gevreesd.... malaise-spook.

Kunstenaars, kunstenaressen
Veel succes met uwe kunst!
U beveel ik komend jaar aan
In mevrouw Fortuna's gunst.

Nu Den Haag het Zuidersopje
Naarstig aan 't droogleggen gaat,
Wensch ik, dat men niet één visscher
Op een droogje zitten laat.

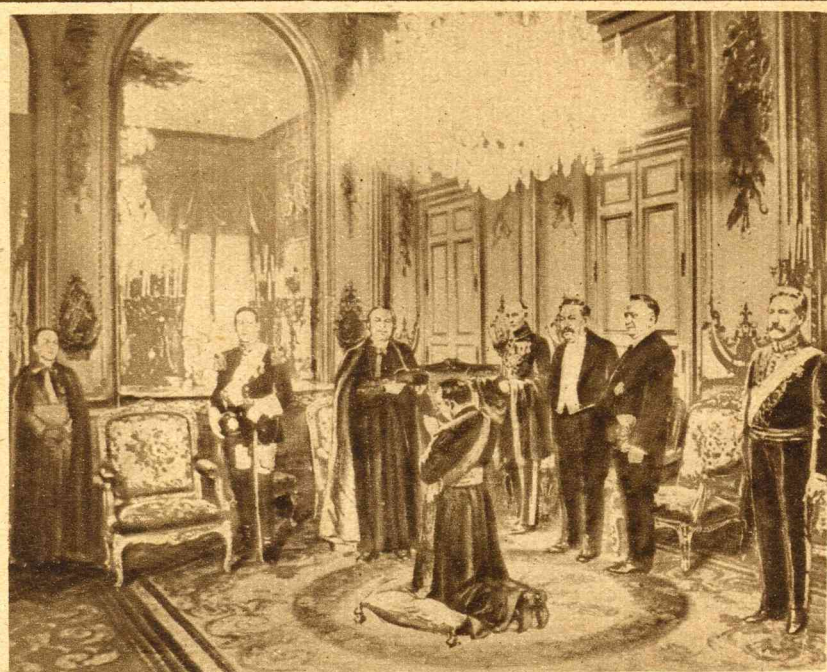
Als braaf vaderlander wensch ik
Elken pa en elke moe
Een nooit haperenden, puiken
Lévénden luidspreker toe!

En ons kloeke weekblad wensch ik
Hoopen abonné's erbij;
Dat 't getal eind '26
Zeker honderd-duizend zij! J. CATS Jr.

Lache

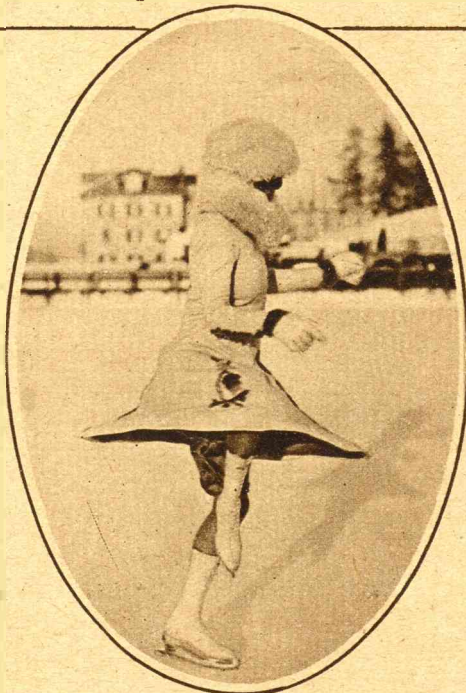
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Een eigenaardige plechtigheid heeft te Parijs plaats gehad. Daar is, in naam van den Paus door kardinaal Dubois de roode hoed aan mgr. Ceretti (knielend) overhandigd. Deze plechtigheid had plaats op het Elysée, in tegenwoordigheid van Briand en Doumergue.

De Lord Mayor van Londen, Sir W. Pryke, heeft de vorige week een bezoek gebracht aan een circus, waar ook Indianen optraden. Bij die gelegenheid werd hij door het opperhoofd De Roode Doorn met een tomahawk vereerd.

Kunststukjes op de schaats, die men bij ons niet ziet. Links: De Amerikaan Brooks springt te St. Moritz over de groote trom van het orkest; midden: Miss Freda Whitaker van Londen in het nieuwe ijs-spelletje: de zweepslag, waarbij de deelnemers aan een lange keten rondzwierend plotseling loslaten en dan al draaiend naar den overkant van de baan vliegen; rechts: Phil Taylor, die zelfs op stelten schaats.

Het spoorwegongeluk bij Noisy le sec, waarbij een slaapwagen van den expresstrein uit Basel werd verpletterd en 5 personen ernstig gewond werden.

Een eigenaardig nieuw werktuig, uit Amerika in Weenen geïmporteerd en dat dient om bij straat-reparaties de deklaag van de straat open te rukken.

DE VROUW EN HAAR RIJK

In Amerika is het beschrijven van stoffen thans sterk modieus: en onze modellen laten zien, welke aardige effecten daarmee te bereiken zijn, ofwel door de stof vóór het verwerken te versieren, ofwel door stijlvol ornamenteren na het knippen.

VOOR AVONDFEESTEN.

Voor vele dames, die zich des avonds onder 't stralende feestlicht niet geheel op haar gemak gevoelen met haar „jongenskopje” en gaarne haar coiffure wat meer in overeenstemming zagen met haar zeer chique en elegant avondtoilet, is het „en vogue” zijn der bandeaux een welkom hulpmiddel om haar, op den dag zoo aardig en geestig-uitziende jongenshoofd, een meer vrouwelijk aanzien te geven. De haarbanden dan zijn op soirée's weer veel gezien en het voorschrift der mode te dien opzichte luidt, dat zij de kleur van het haar moeten nabij komen.

Ninon of fijne tulle bezigt men ervoor en men versiert ze met glinsterende steentjes of paarden.

Paarden worden zeer veel gedragen en wie bezitster is van echte paarden kan er zich in verheugen, deze voor vele doeleinden te kunnen aanwenden. Geheele toiletten worden soms met paarden of brillanten opgewerkt en zeer zeker garneert men er kostbare en chique avondtoiletten mede.

Echter, wie zich de weelde van „echte” paarden niet kan veroorlooven, zij getroost door de wetenschap dat er imitatie paarden gemaakt worden van een zeer bewonderenswaardige namaak, die het echte zoo zeer nabij komt, dat een leek het verschil moeilijk kan opmerken.

De taschjes, welke gedragen worden bij het avondtoilet zijn veelal van klein, rond model en van goud- of zilverkleurig leder gemaakt. Goud- en zilverbrocaat wordt echter nog wel gezien, doch leder in deze metaalkleuren is nieuwer. Ik zag een paar snoezige avondtaschjes, die geheel versierd waren met kleine bloempjes in één kleur gehouden, rose, lila en blauw waren domineerend.

Het taschje in enveloppe-model blijft zijn populariteit behouden. Het bevestigen van een zijden of fluweelen bloem in een der hoeken is het laatste mode-snuffje. Juist de keuze der bloem verleent een eigen cachet aan dit voor vrouwen zoo onmisbare artikeltje, waarin al haar kleine ijdelheidsgeborgen zijn, die zij nergens zóózeer noodig heeft als in de balzaal. Immers denk maar eens aan, waar zou ze anders haar spiegeltje, haar poederdooze, haar... Enfin, waar zou ze anders al die dingsigheidjes opbergen dan in haar „kleine” taschje?

ANNIE M. M.

MAAK DE KINDERKAMER PRETTIG.

Hebt gij een schilderij of een buste of een of andere bloeiende plant in de speelkamer, waar uwe kinderen den grootsten tijd van hun dag doorbrengen? Wij spreken niet over uwe woonkamer of salon, maar is uwe kinderkamer een heldere vroolijke plaats? Hangt daar iets aan den wand, dat de kleine oogen gaarne zien en waarover de jonge geroederen nadenken

Dames met veel haar of page-haar, komt U maar. Wij vervormen Uw hoed in ieder entree naar de nieuwste Modellen.

Fa. J. G. van Driel Jr.
Prinsengracht 447 - A'dam - Tel. 35447.
Dameshoedenfabriek

als zij ontwaken, of waarover zij praten kunnen, als slecht weer hen als gevangenen opgesloten houdt? Is dat niet het geval, zorgt dan, dat gij het verzuim herstelt. Zegt niet: Daar heb ik geen geld voor! Eenige weinige guldens zullen toereikend zijn. Kunt ge er wat meer aan besteden, des te beter. Gij weet, welk een invloed een ruim, helder, vroolijk vertrek op u zelve heeft, die toch andere hulpbronnen tot afleiding, verstrooiing en opbeuring genoeg en soms te over hebt. Denkt dus ook aan uwe kleine kinderen, die hunne gedachten als wijnranken kunnen uitstrekken, die behoefte hebben om zich ergens aan vast te hechten, ergens tegen aan te leunen, zich ergens bij naar de hoogte te beuren, kortom iets of wat, waaraan zij denken, en waarover zij praten kunnen. Geeft aan de kleine gevangenen van de kinderkamer iets liefs, aardigs, moois, schoons, waarnaar ze kijken en waar ze mee opkrijgen kunnen!

SLANKE HANDEN.

„De slanke, spitse vingers van een goed verzorgde vrouwenhand zijn door de eeuwen heen door vele dichters bezongen,

Een elegant manteltje van heel eenvoudige coupe, dat men in diverse kleur of stof kan uitvoeren, liefst met een hoedje in goed bijpassende kleur.

maar het schijnt, dat de dames niet veel meer letten op deze lichaamsdeelen, want een onderzoek heeft uitgemaakt, dat een slanke vrouwenhand niet vaak meer voorkomt,” zoo klaagt een Londensch juwelier en men zal dadelijk toegeven, dat dit wel eenigszins een expert op „handengebied” is. Zijn boeken wijzen uit, dat in het afgelopen jaar niet minder dan 57 dames bij hem kwamen klagen, dat haar ringen haar veel te nauw geworden waren. Hij vertelt verder: „Het jaar daarvoor waren het er maar negen geweest en 20 jaar geleden kwamen dergelijke gevallen in het geheel niet voor. Waarschijnlijk draagt de sport de schuld, dat de vingers van de dames dikker en zwaarder worden. De vrouw, die dagelijks een tenniseracket of een golfstok han-

teert, loopt natuurlijk de kans, dat haar hand en haar vingers breder worden en dat de ring, die vroeger gemakkelijk over de vingers schoof, niet meer heen of weer kan. De zelfde ervaring doen de juweliers op met armbanden en armspangen. De armen van de sportvrouw zijn dikker en sterker geworden en de pols doet 't fijne kettinkje, dat er zich omheenslingende, stuk springen. Met de colliers is het ook al niet anders. Wanneer een jongedame een collier koopt of cadeau krijgt, hangt het los en sierlijk van haar hals. Hoe ouder zij echter wordt, hoe nauwer het collier schijnt te worden en ten laatste schijnt het haar hals te willen omspannen.”

WEENER PUDDING.

125 gr. oud brood (zonder korst), 200 gr. suiker, 2½ d.L. melk, 100 gr. rozijnen, 25 gr. sucade, 4 eieren, sap en schil van 1 citroen.

Brand de helft van de suiker tot caramel (in een koekenpan of ijzeren potje) voeg daarbij voorzichtig de kokende melk en laat het mengsel doorkoken tot alle caramel is opgelost, giet het dan bij de geklopte eieren. Snijd het brood in dobbelsteentjes, roer er de rest van de suiker door, de rozijnen en de sucade, de geraspte citroenschil en het citroensap, giet er de heete caramelvloeistof over en laat daarin het brood ½ uur weken. Doe dan het mengsel in den intusschen klaargemaakten vorm, die alleen met boter is ingesmeerd (niet met paneermeel bestrooid), sluit den vorm en kook den pudding ongeveer 2 uur. Presenteer er vanillesaus bij.

SCHOTELTJE VAN MACARONI MET VLEESCHRESTEN EN TOMATEN.

100 gr. macaroni, 200 gr. koud vleesch, 2 à 3 stevige tomaten, 1 uitje, 30 gr. boter, wat paneermeel, wat peper en zout.

Zet de macaroni op met kokend water en zout, laat ze gaar worden (ongeveer ½ uur) en uitlekken.

Hak de vleeschresten fijn, snijd met een scherp mes de tomaten (nadat het schilletje er met behulp van kokend water is afgenomen) in plakjes.

Smeer een vuurvast schoteltje met wat boter in, leg er laag om laag macaroni, vleesch en tomaten in, elk laagje bestrooiend met wat peper en zout en met wat zeer fijn gehakte ui. Strooi over het bovenste laagje flink wat paneermeel en leg er de boter in kleine klontjes verdeeld op. Zet het schoteltje in een matig warmen oven (ongeveer ½ uur), leg er drie hokjes geroosterd brood op en bestrooi den bovenkant met fijngehakte peterselie.

EXPRESSIONISME IN DE MODE.
Expressionistische shawl van de Parijse firma Delaunay.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 60 ct.)

PEREBOOM's KNIPPATRONEN - NAAR MAAT -

VERL. ROZENGR. 236

OPLEIDING TOT COUPEUSE DOOR ERVAREN COUPEURS

VOETBAL TE ALKMAAR.

Te Alkmaar stonden voor de feestdagen eenige mooie ontmoetingen op het programma. Tweeden Kerstdag speelden tegen elkander Ajax 1ste klasse van Amsterdam en Z.V.V. 2e klasse van Zaandam (uitslag 1-0) en H.F.C. van Haarlem 1e klasse en Alcmara Victrix van Alkmaar 2e klasse (uitslag 2-5). De finale en de gecostumeerde voetbalwedstrijd op Vrijdag 27 Dec. werd afgelast vanwege het natte terrein. Links: Spelmoment uit de ontmoeting Ajax—Z.V.V. Rechts: Aftrap van H.F.C.—Alcmara Victrix.

PEIJNENBURG'S BRABANTSCHES KOEKFABRIEK GELDROP (HOLLAND)

heeft de eer hare geachte cliëntèle te berichten, dat zij in 1926 ter gelegenheid van het **Zilveren Huwelijksfeest van Hare Majesteit de Koningin EEN SPECIAAL MERK** in den handel zal brengen.

Hierbij is alles in het werk gesteld om tegen prijzen van 20 en 30 cent kwaliteit en quantiteit te leveren en zodoende onzen ouden roem te handhaven. De steeds toenemende aanbeveling onzer fabrikaten door H.H Medici wettigen de verwachting van een geweldigen omzet ook van dit speciaal aanbevolen merk.

H.H. Grossiers en Winkeliers doet tijdig Uwe bestelling, teneinde niet teleurgesteld te worden.

21 Winkels. — 200 depôts.

**CHRISPIJN'S
WIJNHANDEL**

Rechtboomsloot — A'dam.

Goede Madera f 1.20 p. fl.

EEN JAAR
GARANTIE

DE FORD
Tronic
DE SCHRIJF
MACHINEN
84
TYPEN

29
GULDEN
FRANCO.

ONTVEKSTBAAR
ZONDER
NORMALE PAPIERWAGENBREEDETE.

INGENIEURSBUREAU SLEUTJES ROTTERDAM

VRAAGT

bij uwen winkelier **GELDERSCHE ROOKWORST**, voorzien van het loodje gemerkt: „**ANTON HUNINK, Deventer**”.
Wij garandeeren en voor kwaliteit en voor fabrikaat.
ANTON HUNINK - Deventer - Hofleverancier.

Iederen dag versch geslacht Gevogelte.
Vraagt Prijscurant.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURG WAL 57 - 59. TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

WIE ZIT IN NEDERLAND

nog in moeilijkheden met schuldeischers en wendt zich niet tot **Havelaar & Co. Ged. Oudegracht 62, Haarlem?**
Dat is een dwaas.

Wij staan gereed U afdoende te helpen. Onze jarenlange rechtservaring, speciaal op dit gebied, waarborgt U succes. Snelle en discrete behandeling door geheel Nederland.
Rechtsk. Adv.: **HAVELAAR & Co.**
Ged. Oudegracht 62 - **HAARLEM** - Telefoon 14547.

Meubileer-Inrichting C. DE KÜSTER

Levert uitsluitend prima Meubelen
EIGEN ONTWERP - LAGE PRIJZEN

Desgewenscht op Condiën

Oude Leliestraat 1 - A'dam

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

**Van Kinsbergenstraat 56
AMSTERDAM**

Levens-, Spaar-, Begrafenis-
Brand-, Glas-, Inbraak-
Ongevallen-, Ziekte-
Dokters- en Apothekers-
Auto-, Motor-, Rijwiel-
Wett, Aansprakelijkheids-
Bedrijfsschade- enz.

Verzekering

Teneinde misverstand te voorkomen, moeten wij U er op wijzen, dat de door ons geleverde

Geldersche Rookworst

voorzien is van een loodje met den vollen naam
STEGEMAN & Co. - Deventer.

Horloges, Klokken,
Men kan ze
techt 't best kopen
bij **JANSE**.
'n Zeer groot voor-
deel is 't gewis,
dat **JANSE** tevens
vakkundig is.

Horlogerie „**KRONOS**”
Rijnstraat 50

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Twirl geneest en verfraait de Fluid

DE LAATSTE BLADZIJ

BEROUW!

De beklaagde zag er niet zeer gunstig uit, maar zijn advocaat verdedigde hem met vuur en met een stem, die beefde van aandoening.

„Edelachtbare heeren president en rechters, mijn cliënt werd door honger tot dien kleinen diefstal gedreven. Al wat hij verlangde was een weinig geld om voedsel te kunnen kopen voor zijn kindertjes. Het feit, dat hij de portefeuille met vijfhonderd gulden inhoud, die in de nabijheid lag, onaangeroerd heeft laten liggen, bewijst dit ten stelligste.”

De verdediger wachtte even en in de nu volgende stilte klonk een bedroefd snikken van den beschuldigde.

„Waarom huil je?” vroeg de rechter.

„Omdat ik die portefeuille niet gezien heb!”

BEGRIJPELIJK.

De dame, die uit de tram wilde stappen, keerde zich verontwaardigd tot den conducteur.

„Kijk dien modderpoel! Hoe moet ik daar over komen?”

„Dat weet ik niet, dame — maar ik weet wel, dat we hier niet kunnen wachten tot die opgedroogd is.”

EERSTE GEDACHTE.

Hij: „Van nacht heb ik van je gedroomd Nora.”

Zij: „Ja? Wat voor 'n japon had ik aan?”

HET VOORNAAMSTE.

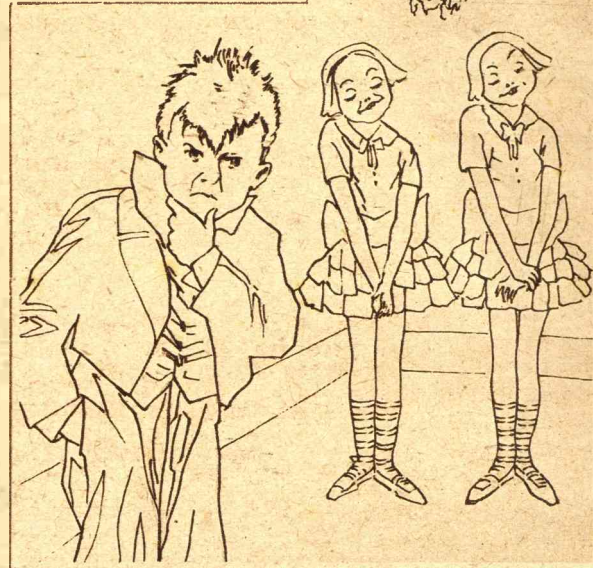
„Wat is bij het houden van een speech het meest belangrijke?”

„De tong.”

UITSTEL.

„Waarom kijk je zoo vroolijk?”

„Ik ben bij den tandarts geweest en hij was niet thuis.”

EEN ONGELUK KOMT NOOIT ALLEEN.

(Happy Mag)

VOLKSTELLING.

De volksteller belde aan een klein huisje en werd open gedaan door het dochttertje van den bewoner.

„Hoeveel personen wonen hier in huis?” vroeg hij.

„Hier woont niemand, meneer,” zei het meisje. „We zijn hier maar voor 'n klein poosje.”

„Maar met hoe velen zijn jullie nu dan hier?”

„Ik ben hier. Vader is 'n eindje gaan loopen en moeder.”

„Ja, ja, dat hoef je me niet allemaal te vertellen,” verklaarde de man ongeduldig. „Ik moet weten hoe veel bewoners dit huis heeft. Met z'n hoe velen hebben jullie hier van nacht geslapen?”

„Nou meneer, ziet u, ik had vannacht zoo'n vreeselijke kiespijn en m'n kleine broertje had oorpijn en we hebben allebei zóó gehuild, dat niemand heeft kunnen slapen.”

Toen zei de volksteller, dat hij wel eens terug zou komen.

ONBEKEND.

„Zijn hier ook vegetariërs in 't dorp?” informeerde de toerist, die een kosthuis zocht.

„Ik zou 't u niet kunnen zeggen meneer,” zei de inwoner.

„Maar m'n zoon heeft verleden week 'n raar soort beest geschoten in 't bosch. Misschien was dat er wel een.”

NIET NOODIG.

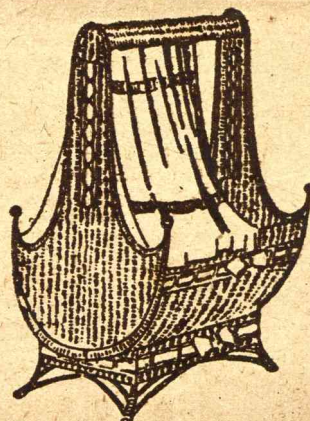
„Lieve tante,” schreef Jantje, toen hij haar verjaarscadeau ontvangen had, „ik dank u hartelijk voor de doos zeep, die u me hebt gestuurd. Ik zal ze altijd bewaren als een aandenken aan u.”

HET NUT VAN ZWEMMEN.

Professor, in een rede over zwemmen: „En ten slotte, mijne heeren, als wij geen water hadden, zouden wij ook niet kunnen leeren zwemmen... en hoeveel mensen zouden er dan wel ieder jaar verdrinken!”

Vraag **SPOOR'S**
MOSTERD

Wiegen en

Luiermanden

bij **P. F. L. DE RIDDER**

alléén Hartenstraat

Tel. 43163, Amsterdam.

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel.

Verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl. 1.— per bus.

Te gebruiken door gezonde mensen om hun levenskracht te verhoogen, hun werkkraft te vergrooten, hun hersenen te scherpen en de zenuwen te versterken. Bij bloedarmoede en maagkwalen en door herstellenden.

Na een drukken dag 's avonds frisch en onvermoeid

Dát zal Sanatogen voor U doen, het zal U sterk en gezond maken, het zal U doen vergeten, dat er zooiets als „zenuwen” bestaat. Met feiten en cijfers is dat bewezen. Een dokter heeft de vermoeidheid gemeten van verschillende groepen mensen na 6 uur arbeid, eerst zonder Sanatogen, daarna toen zij gedurende twee weken Sanatogen hadden gebruikt. De toename der levenskracht bleek niet minder te zijn dan 66 %.

66 % levenskracht méér! Dat betekent: U den geheelen dag beter gevoelen (beter werken ook) door Sanatogen. En dan 's avonds — in Uw eigen tijd — zult gij U werkelijk frisch en onvermoeid gevoelen.

Er is geen „maar” bij Sanatogen. Het moet U helpen, omdat zooals een bekend Londensch geneesheer schrijft: „Sanatogen gaat naar de kern der gezondheid, d.w.z. de cellen, en bouwt die op tot een blijvend krachtig lichaamsgestel”.

En het medisch tijdschrift: „The Medical Press and Circular”, schrijft: „Sanatogen brengt de kleur terug op de wangen”.

Duizende doktoren — om precies te zijn: meer dan 24000 — schreven gunstig over Sanatogen.

Probeer Sanatogen eens. begin er vandaag mee, al is het maar voor een week of twee. Dan zult gij weldra den gunstigen invloed op Uw eigen gezondheid bemerken.